

"Eğitimde fark, IRMAK"

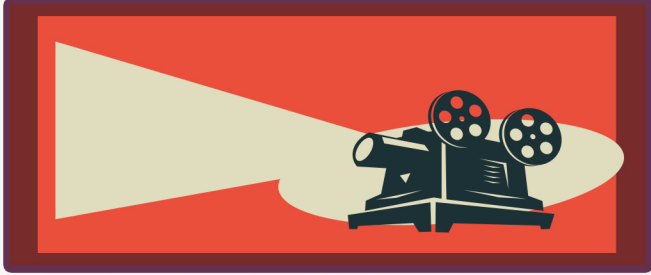
mavi

IRMAK OKULLARI GAZETECİLİK KULÜBÜ YAYINIDIR • SAYI 6 • HAZİRAN 2014

GEZİYORUZ

Seksenler Dizi Setindeyiz

KALEMİMİZDEN

Türkiye'de görülecek yerler

SPORDA BAŞARILARIMIZ

Ödüle Doymuyoruz

Sayı : 6
Yayın Tarihi: Haziran 2014

İmtiyaz Sahibi
Irmak Okulları Adına

Nazan FETTAHOĞLU
Kurumlar Koordinatörü

Yayın Kurulu
Serap GÖKCAN KUTLU
Sermin KONAK
Rabia YILDIRAN

Editör
Emre GÖKSU
Zeynep YILDIZ

Kapak Tasarım
Fatih KAYA

Dergi Tasarım
Sermin KONAK
Serap GÖKCAN KUTLU
Kulüp Öğrencileri

Redaksiyon
Serap GÖKCAN KUTLU

Kulüp Öğrencileri

Ilgaz ATAK
Emre GÖKSU
Zeynep YILDIZ
İrem FANOSÇU
Cem BİNİCİ

İletişim
Cemil Topuzlu Cad. No: 100 34728
Caddebostan/İstanbul
E-posta: bilgi@irmak.k12.tr
Tel:+90 216 411 39 23-24-25
Fax: +90 216 411 39 26

facebook.com/irmakokullari

twitter.com/irmakokullari

youtube.com/irmakokullari

EDİTÖRDEN BİR DAMLA	2
YEMEK VAKTİ	3
SÖZLÜK DEĞİLİZ Kİ!	4
İLGİNÇ TASARIMLAR	5
BEN BİR GEZGİNİM: HİNDİSTAN	6
CENNETTEN BİR KÖŞE: TÜRKİYE	7
BİR GİZEM: GİZA PİRAMİTLERİ	8
CHARLIE CHAPLIN	9
80'LER DİZİ SETİNDEYİZ	10-11
VELİLERİMİZ YAZIYOR	12
ÖĞRETMENLERİMİZİN KALEMİ	13
ÇİZGİ DÜNYASI	14-15
DÜNYANIN EN GARİP REKORLARI	16
EFSENE FUTBOLCULAR	17
MARTIN LUTHER KING	18
UNUTULMAZ FİLMER	19
GEZİYORUZ	20-21
ÇOCUKLAR ÇOCUKLARIN SORUNLARINI ANLATIYOR!	22-25
ŞİİRDEN ÖYKÜYE	26-28
ÖYKÜ TAMAMLAMA	29
BİR KİTAP: KİBARLIK BUDALASI	30-31
LALE TARLASI	32-33
DENEMELER	34-35
1991 YAZI	36-38
SOMA	39
SABAH ÇAYI	40-41
SOKAK HAYVANLARI	42
KLONLAMAYA "HAYIR!"	43
AĞAÇLARIN GİZEMLİ DÜNYASI	44
ŞİİRLER	45
IRMAK'TA "BIENAL"	46
WE WROTE THESE	47-56
BİZDEN BİRİ	57
SPORDA BAŞARILARIMIZ	58-59
BEN KİMİM?	60

YEMEK VAKTİ

Bugün soslu tavuk kanadı ve tiramisü yapacağız.

TAVUK KANADI TARİFİ:

Malzemeler

750 gr. tavuk kanadı
1 tatlı k. biber salçası
2 diş sarımsak
1 çorba k. kekik
1 çay kaşığı pul biber
1 çay kaşığı karabiber
1 tatlı kaşığı tuz
Sıvıyağ

Yemek yapmayı çok seviyorum!

GARNİTÜR

Soğan
Domates

Biber
Patates
Sarımsak

TİRAMİSÜ TARİFİ:

Malzemeler:

4 adet yumurta
1 su bardağı toz şeker
2 yemek kaşığı kakao
Yarım çay bardağı su
4 tepelime yemek kaşığı un
1 paket kabartma tozu

Krema için Malzemeler:

1 litre süt
1 su bardağı tozşeker
4 yemek kaşığı un
1 yumurtanın sarısı
1 paket vanilya
1 paket labne peyniri

Keki ıslatmak için:

2 yemek kaşığı granül kahve
2 yemek kaşığı toz şeker
Üzeri için kakao ya da kahve

AFİYET OLSUN!

Cem BİNİCİ 7B

LAY

Renk-	Ferit Ayrancı
Öküz-	Emre Güraslan
Fiyaka-	Ayma Askerbekov
Tabak-	Cansu Gül
Posa-	Selin İldır
Gül-	Derya İnci Us
Çamur-	Arkin Duman***

CEVAP: ÇAMUR

KİLİK

Kürk-	Emre-Güraslan
Ayakkabı-	Lara Yelkovan
Kirli-	Bora Yamaç
Yün-	Mert İnan

CEVAP:KALEM

RAD

Rahat-	Kerem Ateş
Cömert-	Deniz Erten***
Kürk-	Umut Akkaş
Temiz-	Ilgaz aAak

CEVAP:CÖMERT

SAD

Satılık-	Binnur Özay
Arapçada bir harf-	Deniz Erten
Komando-	Özdemir Çoban
Üzgün-	Serap Kutlu

CEVAP: YÜZ(100)

TAHADDÜSSIYE

Sabır-	Ferit Ayrancı
Okul-	Murat Altun
Tahammül-	Ecem Aklaş
Yemek masası-	Cansu Gül
Maymun-	Umut Akkaş

CEVAP:SEZGİNLİK

RENİM

Taqrot-	Duru Kalaça
Devrim-	Ecem Aklaş
Türkü söylemek-	Metin Yoleri***
Hız-	Umut Akkaş

CEVAP:TÜRKÜ SÖYLEMEK

Zeynep YILDIZ 8A

Emre GÖKSU 8A

İlginç Ev Eşyaları

Bu araçla hızla meraklı olan engelliler de hızlanacak. Araba koltuğunun konforuyla araba tekerinin hızına artık daha küçük bir mekanizmada ulaşabiliyoruz ya da işe bununla gidiyorsanız, evinizin konforu sizinle geziyor.

Bu bir dede sandalyesi. 2 çocuk ve bir kişinin oturabileceği bir sandalye. Eğer bir dükkanım olsa bunu satardım.

Bu saat uyanamayan insanlar için bir baş belası olacak çünkü siz onu yakalayıp kapatana kadar dört bir yanda öter durur. Eğer benim gibi biriyseniz sakın almayın!

Eğer bir araba tutkunuysanız bu masa tam sizlik. Ben arabaları severim ve böyle bir çalışma masamın olmasını isterdim. Eminim ki bunu bir çok erkek de ister.

Elinizde bir hamster tuttuğunuzda onun nasıl hissettiğini öğrenmek ister misiniz. Şimdi de kanepeniz sizi ellerinde tutacak. Umarım rahat edersiniz.

Bir dondurma hayranı mısınız? Onları hep yer misiniz? Bunu yemeye kalkmayın çünkü o bir plastik dondurma. Yersen ölebilirsin. İyi tarafından bakın, odanızı dekore eder.

Bu saatle "Eriyen Saatler" tablosu gerçek oldu. Bu saat çalışıyor mu bilmem ama güzel.

Bu yılan ile yer sorunun olmayacak. Hatta ağzına girip uyuyabiliriz.

Cem BİNİCİ 7B

BEN BİR GEZGİNİM:

HİNDİSTAN

KONUŞULAN DİLLER

Hindistan'da tam olarak 1256 dil vardır. Ayrıca sadece 15 tanesi resmi diller olarak biliniyor. Resmi dillerine örnek olarak İngilizce ve Hintçe'yi, diğer dillerine de Kannada, Kashmiri ve Konkani'yi söyleyebiliriz.

YEMEK KÜLTÜRÜ

Yemek kültürlerinde baharat yoğun olarak yer alır. Güney Hindistan ise çok tüketilen Hindistan cevizi ile tanınır. Bölgede Hindistan cevizi ile hazırlanan o kadar çok yemek vardır ki adeta tuz niyetine kullanılıyor denebilir .

ÜNLÜ FİLMLERİ

- SARFAROSH(1999)
- BLACK(2005)
- KAHAANİ(2012)
- BARFİ(2012)
- DİL CHAHTA HAI(2001)
- KAHAANİ(2012)
- WAKE UP SİD(2009)
- KUCH KUCH HOTA HAI(1998)

EDEBİYATI

Hindistan gibi geniş bir ülkede, çeşitli dillerin ve dinlerin bir arada yaşadığı kültür ortamında çok zengin bir edebiyat oluşmuştur. Köklü bir geçmişi olan Hint edebiyatının ilk ürünlerini Hindu dininin kaynak metinleri oluşturur. Artık klasik bir dil durumundaki Sanskrit diliyle yazılan ve Veda adı verilen bu metinler aynı zamanda Hint mitolojisinin de kaynaklarıdır. Purana (eski öyküler) adıyla tanınan büyük derleme de Hint mitolojisinin en ünlü edebi yapıtıdır.

İKLİMİ

Ekvator'un kuzeyinde kalan Hindistan, sıcak bir bölgedir. Ovalık bölgeler nemlidir. Hindistan'da yazları yağışlı, kışları ise kurak geçer.

Ilgaz Atak 7A

Türkiye'de Gezmeniz Gereken Yerler

Türkiye'de Gezmeniz Gereken Yerler

Dev heykeller mekanı Nemrut...

Adıyaman'ın Kahta ilçesinde bulunan ve içinde Kommagene Krallığı'nın antik kentini barındıran milli park içerisinde, aslan ve kartal heykellerinin arasında yedi metreye varan dev heykeller bulunuyor. Bölge, tarih meraklıları için ideal.

Amasya'nın nehir güzelleri...

Bir İç Anadolu şehrinde de sizi şaşırtacak şeyler olabilir. Şehrin merkezinden geçen Yeşilirmak'ın kenarında sıralanan ve geleneksel Osmanlı evinin bütün özelliklerini bünyesinde taşıyan Amasya evleri bu şehri görmek için iyi bir neden.

Denizi de doğası da eşsiz...

Fethiye'ye bağlı Ölüdeniz'de, dünyanın en güzel kumsalında denize girebilir, Kelebekler Vadisi ve Gemiler Adası'nı görebilir, Babadağ'dan yamaç paraşütü yapabilirsiniz.

Ege'nin beyaz incisi...

Denizli'de bulunan Antik Havuz, Antik Tiyatro, Arkeoloji Müzesi'nin de yer aldığı bölgeyi, hem bir doğa harikası hem de tarihi bir mekan olarak gezebilirsiniz.

Doğannın kucağında bir düş...

Bolu'nun yanı başında kıvrıla kıvrıla çıkan bir yolla ulaşılan Gölcük, bir minyatür göl olarak karşınıza çıkıyor. Daha büyük bir gölün yer aldığı Abant ise, keyifli bir yürüyüş yapmak, pedal çevirmek, fayton gezintisine çıkmak için ideal...

Karadeniz'in incisi Sinop...

Sinop, Karadeniz kıyı şeridinin kuzeye doğru en çok sivrilerek uzanmış bulunan Boztepe Burnu ve Yarımadası üzerinde konumlanmıştır. Oldukça zengin bir tarihi geçmişe sahip olan Sinop ilinde ilk yerleşimler Ayancık'ta gerçekleşmiştir. Tarihi yanında çok zengin bir doğal çevreye de sahip olan Sinop, günümüzde de bölgenin önemli bir tarihi ve turistik kentidir.

Zeynep YILDIZ 8A

Giza Piramitleri

Dünya'nın yedi harikasından biri, firavunların mezarı ve bir gizem kaynağı...

Giza Piramitleri 4500 yıl önce 200000 işçi tarafından yapılmıştır. İşçiler bu muhteşem yapıları yaparken her birinin ağırlığı 2,5 ton olan 15 milyon kireçtaşı kullanmışlardır.

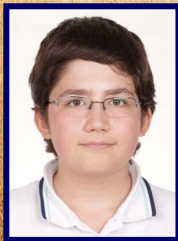
Piramit yüzeyi önceleri şu an olduğu gibi basamaklı bir yapıda değildi. Özellikle son 20 senede piramitler geçtiğimiz 400 seneden daha fazla hasar görmüştür. Giza piramitleri bir mühendislik harikasıdır, piramitlerin yapımındaki oran kusursuz olarak hesaplanmıştır. Bu piramitlerden Keops Piramidi tam 143 metre boyundadır. Bu piramitler hakkında birçok çalışma yapılmıştır.

Piramitler aynı zamanda gizemleriyle de bilim adamlarını büyülemektedir. İşte piramitlerin şaşırtıcı özellikleri:

1.-Keops piramidinin taban çevresini yüksekliğinin iki katına bölündüğünde tam olarak $\pi=3,1416$ sayısı elde edilmektedir.

2. Keops piramidinin yüksekliğinin 1 milyarla çarpımı tam olarak dünya ile güneş arasındaki mesafeyi (149.504.000km) vermektedir.

Emre GÖKSU 8A

3. Piramit hangi firavunun adına yapıldıysa, kralın odasına yılda sadece iki kez güneş girmektedir. Bunlar kralın doğduğu ve öldüğü günlerdir.

4. Keops piramidiyle dünyanın merkezi arasındaki mesafe, Kuzey kutbuyla arasındaki mesafeye eşittir.

Charlie Chaplin

Charlie Chaplin, 16 Nisan 1889'da İngiltere'de doğmuş, 25 Aralık 1977'de gözlerini dünyaya kapamıştır. Oyuncu, yazar ve yönetmendir.

Filmlerinde dönem koşulları için imkânsız görülebilen mizansenlere, koreografilere ve akrobatik hareketlere yer veren Chaplin, komedi sinemasının bütün örneklerini sonuna kadar korumakla birlikte, heyecanın ve hareketin asgari düzeye çekildiği sahnelerinde ise dramatik yapısını sergileyebilmiştir.

1913'te gittiği ABD'de sinemaya başlamıştır. Kid Auto Races in Venice filminde bol pantolonlu, melon şapkalı, büyük ayakkabılı, sürekli bastonunu çeviren ve sakar hareketleri ile gülünç mizansenler oluşturan "Şarlo" tiplemesini yaratmıştır.

Ilgaz ATAK 7A

Charlie Chaplin

Oscar ödülünü kazanmıştır. 1972 yılında Oscar Özel Ödülü'nü almak için yıllar sonra ABD'ye geri dönmüştür.

SEKSENLER DİZİ SETİ

Bu gezi benim için oldukça yararlı oldu. Televizyondan izlediğimiz, takip ettiğimiz dizilerin aslında ne zorluklarla çekildiğini ve televizyonda hiç göremediğimiz, arka planda kalan kahramanları gördüm. Dizin çekilmesi için ter döken onlarca kişinin neler yaşadığını fark ettim. Yönetmenin her "Olmadı, bir daha." deyişinde oyuncuların duygularını izledim. Bir stüdyonun içine nasıl bir mahallenin sığdırıldığını gördüm. Kadronun nasıl bir aile gibi bazen şakalaştığını, bazen de tekrar tekrar çekilen sahneler arasında kaybolduklarını seyrettim. Dizin ayrıca 1980 yıllarını gerek kostüm, gerek dekor olarak çok güzel yansıttığını düşünüyorum. Bu gezi sonucunda oyunculuğa bir kez daha saygı duydum ve çok şey öğrendim.

Emre GÖKSU 8A

Gece boyunca hayallerime giren, sabah kahvaltımı yarım bıraktıran, serviste uykuma karşı koyan bir heyecanla gittim sette. Şimdi sorarsanız bana "Hayallerini karşıladı mı?" diye. Aslında büyük ölçüde karşıladı hayallerimi. Setteki dekorlara yakından bakabilmek hatta ve hatta onların üzerine oturmak hayli garip bir duyguydu. Oyuncularla tanışmak ve onların fikirlerine ve tempolarına ayak uydurmak hem bakış açımı genişletti hem de oyunculuğun zor yanlarına ışık tuttu.

İrem FANOSÇU 8B

GAZETECİLİK KULÜBÜ ÖĞRENCİLERİ

SEKSENLER DİZİ SETİ

Bugün arkadaşlarımla “Seksenler” setine gittik. Çok güzel ve etkileyici bir set ortamı vardı. Herkes oldukça keyifli gözüküyordu. Bazen senaryoya bağlı hareket ediyorlar bazen de doğaçlama yapıyorlardı. Her yer çok güzel bir şekilde dekore edilmişti. Bir diziyi set ortamında izlemek televizyonda izlemekten daha fazla güldürüyormuş. Herkes orada kendi hayatını anlatıyor gibi. Tabii izlerken kıyafetler de denedik. Örneğin manav, berber ve polis olduk. Fotoğraflar ve videolar çektik. Kısacası benim için çok güzel bir gündü.

Ilgaz ATAK 7A

Bizler seksenli zamanları sadece televizyon ve bilgisayarlarda görebiliyor ya da büyüklerimizden öğrenebiliyoruz ama “Seksenler” dizisi sayesinde o günleri yeniden yaşıyoruz adeta. Dizinin hem kostümleri hem dekoru hem de sanat yönetmenliği oldukça iyi. Bu yüzden o günleri çok iyi canlandırıyorlar.

Set ortamı da oldukça ilgi çekiciydi, gerçek bir mahalle havasındaydı. Herkes birbiriyle çok iyi anlaşılıyordu, büyük bir aile gibiydiler. Çok hızlı bir akış vardı sette, bir bölüm bitiyor, kamera açıları ve yerler değişiyor, arada figüranlar giriyor, 15 saniyelik bir sahne defalarca çekilebiliyordu. Herkes çok planlı ve disiplinli çalışıyordu ama şakalar da ortamdan hiç eksik olmuyordu kısacası çok zevkli bir çalışma ortamıydı.

Zeynep YILDIZ 8A

GAZETECİLİK KULÜBÜ ÖĞRENCİLERİ

ALKIŞLIYORUZ

“Eğitimde fark, IRMAK”

Aile bireyi olmak, aile ile birlikte gülmek, hüzünlenmek iyi günde ve kötü günde beraber olmak anlamına geliyor bence. Evlat yetiştirmenin de sadece, toplum içinde ayakta durabilmelerini sağlamak için maddi tüm koşulları harekete geçirmekten ibaret olmadığını özen ile üzerine titreyerek sevgi ve saygının iç içe geçtiği bitmeyen ve meşakkatli ama bir o kadara da keyifli bir süreç olduğunu bilmekteyiz.

“Aile” kavramının, toplumlarda geçmişten günümüze gelen en kutsal olgulardan biri olduğunu düşünüyorum.

Aileyi tamamlayan olmaz ise olmazların arasında hatta en başında “okullar” geliyor. Dolayısıyla okullarımıza, büyük özverileriyle ruh veren öğretmenlerimiz ve okul yöneticilerimiz sayesinde öğrencilerimiz geniş bir aileye sahip olmuş oluyorlar.

“Fark yaratmak” söylemi ile hizmet veren “Irmak Okulları” da kutsal değerimiz aile içindeki en önemli yeri alıyor.

Gözümüzden bile sakındığımız evlatlarımızın küçücük ellerinden tutarak kayıt ettirdiğimiz sevgili okulumuz... Bir de bakmışsınız aradan 9 yıl geçmiş. Daha dün gibi okumayı yazmayı öğrenmesini sevgi ve heyecanla izlediğiniz evladınız mezuniyet fotoğraflarından, balo organizasyonundan bahsederek bir devrin kapanışının habercisi oluyor. Ve bir zaman tünelinin içine girerek düşünmeye başlıyorsunuz. Evet, “Evladım büyüdü ve artık mezun oluyor!” diyerek gururlanıyorsunuz. Geçen yıllar içindeki hatıralarımız zamana meydan okurcasına canlanıyor ve yüzünüze buruk bir tebessüm yerleşiyor. İşte bu karmakarışık ama çok güzel duyguları yaşayan bir ebeveyn olarak geçmişten feyz alarak geleceğe umutla bakıyorsunuz. Bu süreçte zaman zaman fikir ayrılıkları yaşamış olsanız bile daima yanınızda olan ve çocuğunuza okulunu bu kadar sevdiren “Irmak Ailesi”ne teşekkür ediyorsunuz.

“Okulumu çok sevdim.” diyen evladınızla birlikte okulunuzu alkışlıyorsunuz. Alkışlıyorsunuz; çünkü güvenilir, demokrat, Atatürkçü bireyler yetiştirdikleri için, manevi değerlerimizi daima empoze ettikleri için, misyon ve vizyonunu temel olarak çocuklarımızın sevgi ve mutluluğu üzerine inşa ettiği için, evlatlarımızı özgüvenli birer dünya vatandaşı olarak yetiştirdikleri için alkışlıyorsunuz. Aslında özetle eğer toplumu bir denize benzetirsek denize dökülen bu büyük “IRMAK”IN yarattığı fark için alkışlıyorsunuz.

Adil YILDIZ

(8A SINIFINDAN ZEYNEP YILDIZ’IN BABASI)

ÖĞRETMENLERİMİZ

YAZIYOR

BAKIRCI

Kim derdi ki bir gün,
Bakırcının dükkânı değiştireceğini.
Ya sesinden kafası şıştı,
Ya canı hakikaten kahve çekti.

KAHVEHANE

Her gün iş çıkışı giderim kahvehaneye.
Kâh şakırdar dizerim seriyi,
Kâh fokurdar çekerim demliyi.
Ama illa da giderim.
Muhabbetle, kakkahayla,
Soğur terim, geçer sinirim.
Eee, o da olmasa
Ben nasıl eve giderim.

KAÇIŞ

Bir akşam vakti görmüşler seni,
İnce topuklu ayakkabılarla
Bir o yana bir bu yana
Yokuştan hızlı hızlı inişini.
Kokun, bir bahar rüzgârı gibi sarmış mahalleyi,
Ağaçlar aldanıp çiçek açmış,
Düşün artık keyiflerini.
Tamam, tamam...
Kimseye söylemem bana geldiğini.

Evren PIRAVADILI
Müzik Bölüm Başkanı

TANGONUN DİLİNDEN

Anneannemin eski sandığından
çıkardığım dantelalı elbisenin
ucundaydı yüreğim.
Ha düştü ha düşecek ve kırılacak ve
dökülecek ve yenilenecek.
Gramafon başlayınca çalmaya
eski bir tango
Verilen sözü hatırladı gözlerim
Ve arınmaya başladı kimseye
göstermeden usulca
Ellerim kahraman ellerim tuttu bir
titrek eli
Salınmaya başladı bedenim
Düşüncelerim, müziğin döngüsünde
Mazide kalmış harap aşkların
gölgesinde Ellerim arınmaya başladı
kimseye göstermeden usulca
Bir özgürlüktü bu devinim
Bir haykırış, bir içten gizli ağlayış
Bir tutku ki ateşi küle dönmüş
Yürek suskunluğun gölgesinde
Biraz ağır, biraz aksak, biraz coşkun,
biraz suskun
Yürek dönmeye başladı
Eski bir gramofonun etrafında
kimseye göstermeden usulca

2011/ Eylül- İstanbul

Zeynep UYMUR
Türkçe Öğretmeni

ÇİZGİ ROMANLAR

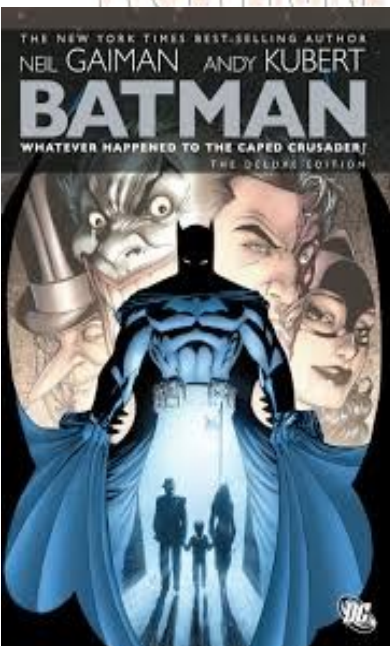
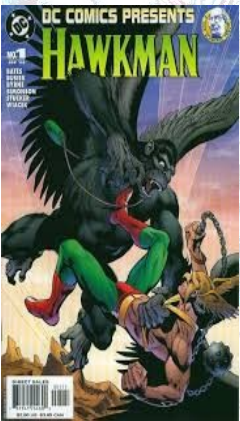
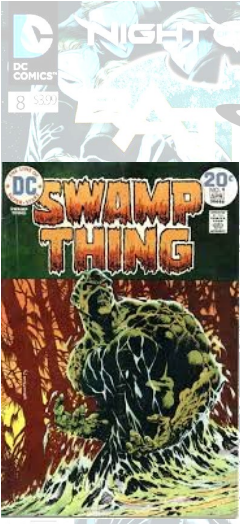
Çizgi romanlar resimlerden oluşurlar, eğlenceli ve fantastiklerdir. Çoğu çizgi roman kahramanı bildiğimiz süper kahramanlardır ya da süper kötülerdir. Günümüzde 21. yüzyılda manga dışında ciddi bir pazar kaybı yaşayan çizgi roman, Hollywood'un çizgi roman ürünlerine gösterdiği ilgi ile bir yandan yeniden ilgi çekmeye başlarken bir yandan da film için öneri oluşturmak için üretilmek gibi bir çelişki yaşamaya başladı. Çizgi romanın ilk örneği olarak genellikle Richard Fenton Outcalt'in "The Yellow Kid(Sarı Çocuk)" (1896) gazete bandı gösterilir.

Daha önce yazılı basında yer alan bazı denemelerden Yellow Kid'i ayıran özelliği, devamlı bir karakter olarak bantta görülen küçük çocuk etrafında gelişen anlatıda ilk defa çizim içine yerleştirilmiş yazıların yer almasıydı ki bunlar yazı balonlarının atasıydı.Yirminci yüzyıl başlarında Amerika gazetelerine üretilen ve bu gazete rekabetinin önemli bir ögesi haline gelen çizgi-bantlar daha sonra dergi formatında toplanarak yeniden basılmaya ve dağıtılmaya başlandı. Bu çizgi roman dergiciliğinin başlangıcıydı. Zamanla gazete için üretilen stokların talebi karşılamaması sebebiyle dergiler için özgün üretim ve çizgi roman yayımcısı firmaların oluşumu tetiklenmiş oldu."Pulp" ile birlikte 1930-1940'larda olağanüstü satış rakamlarına ulaşan çizgi roman *Süperman* ile popüler kültüre önemli bir katkı da yapıyordu. Alex Raymond, Hal Foster gibi olağanüstü sanatçılar, bu sanatın ilk başyapıtlarını oluşturdu.

Pulp edebiyatın kullandığı yetişkin temalar (suç, gerilim, korku, bilim kurgu) etrafında EC Comics önderliğinde yeni bir akım başladı. Fakat bu akım da kaçınılmaz olarak tutucu çevrelerden şiddetli bir tepkiyle karşılaştı. Çocuklar için yapıldığı varsayılan bir yayın türünün suç ve korku öğeleri içermesi, dönemin paranoyak cadı avı psikolojisinin ekmeğine yağ sürmüştü. Çizgi romalar kısa süre yaşamış gibi görünse de başından çok şey geçer.

Cem Binici 7B

Geçmişten Günümüze Çizgi Film Karakterleri

Çizgi Film Karakterleri

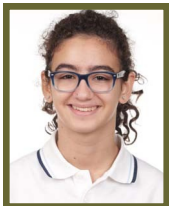
Tom ve Jerry, William Hanna ve Joseph Barbera tarafından yaratılmış kısa filmler serisi halinde, ev kedisi Tom ile onunla aynı mekanı paylaşan ev faresi Jerry arasında geçen şiddetli ve komik mücadeleleri anlatan animasyon serilerinin genel adıdır. İlk Tom ve Jerry animasyonu 1940 yılında yapılmıştır.

Garfield, Jim Davis tarafından yaratılan bir karikatür karesidir. 19 Haziran 1978'de ilk karikatür ana karakterlerle yaşamımıza girmiştir. Garfield tembel, uykucu ve lazanyayı çok seven bir karakter olarak gösterilmiştir. Günümüzde hala da filmleri yapılmaya devam etmektedir.

Donald Fauntleroy Duck, Walt Disney Company'nin ürettiği Amerikan yapımı çizgi film karakteridir. Donald'ın özelliği sarı-turuncu renkli bacakları ve ayakları ile beyaz bir insansı ördek olmasıdır. Çoğunlukla denizci gömleği, şapka ve kırmızı bir papyon takar. Donald'ın başka bir özelliği ise hemencecik öfkelenmesidir.

Su altında yaşayan SüngerBob ile arkadaşları Patrick, Squitward, Bay Yengeç, Sandy ve Plankton'un maceralarını konu alır. Nickelodeon kanalı için Stephen Hillenburg tarafından yaratılmış bir çizgi film.

İlgaz Atak 7A

DÜNYANIN EN GARİP REKORLARI

Samet Hasan; uçsuz bir boşlukta, 700 metre uzunluğunda, 3.1 santimetre kalınlığında bir ipteyürdü.

Alman Lutz Eichholz; tek tekerlekli bir bisiklet ile 8.93 metre uzunluğunda 127 bira şişesinin üzerinden geçti.

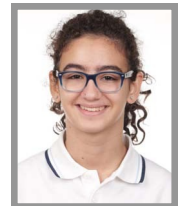

Dünyanın en uzun köpeği Zeus'tur. Ayak ve omuz uzunluğu 111 santimetredir. Ayakları üzerinde yükseldiğinde ise 2.13 metredir.

Kullanılabilir durumdaki en ağır bisiklet 748 kilogramdır. Dev bisiklet, Hollandalı Wouter van den Bosch tarafından üretilmiştir.

İnsan ve şilteden oluşan domino rekoru yine Çin'de kırıldı. 1001 katılımcının yere düşmesi ile en geniş katılımlı insan dominosu rekoru Çin'de gerçekleşti.

İlgaz ATAK 7A

EFSANE FUTBOLCULAR SİZCE HANGİSİ DAHA İYİ?

PELE

Birçok otoriteye göre dünyanın gelmiş geçmiş en büyük oyuncusu sayılan Pele, tam adıyla "Edison Arantes de Nascimento" çocukluğundan beri futbola iç içe olmuş ve futbol oynamaya başladığı senelerde çok başarılı olmuştur. Durdurulması zor bir oyuncu olan Pele, şu anda da aktif olarak futbol kampanyalarında yer almakta ve gençleri spora yöneltmeye çalışmaktadır. Efsane adam, FIFA'nın yüzüncü yılı dolayısıyla seçtiği "Yaşayan En İyi 125 Futbolcu" listesine de girmiştir. Üç kere "Dünya Kupası" kazanan, kariyerinde 1281 gol kaydeden, 6 kez bir maçta 5 gol, 30 defa bir maçta 4 gol ve 92 maçta bir maçta 3 gol atma başarısı gösteren yaşayan efsane, ilerleyen yaşına ve üzerine yetişen yüzlerce iyi futbolcuya karşın futbol ülkesi Brezilya'nın ve dünyanın en büyük futbol sembolü durumunda.

MARADONA

1960'ta, Arjantin'in Villa Fiorito kentinde dünyaya gelen Maradona futbola, 5 Aralık 1970'te, Goyo Carrizo adlı bir arkadaşı tarafından, o dönemde Los Cebollitas takımını çalıştıran Francis Cornejo ile tanıştırılmasıyla başladı. Henüz 10 yaşındayken oynamaya başladığı Los Cebollitas, 136 maç boyunca yenilmedi ve bir efsaneye dönüştü. Daha sonra, 20 Ekim 1976'da, Argentinos Juniors takımıyla birinci ligdeki ilk maçına çıkan Maradona, 1979 FIFA Dünya Gençler Şampiyonası'na katıldı. Maradona 1982'de, 12 milyon dolarlık rekor bir ücretle Barcelona'ya transfer oldu. Ünlü futbolcu, Nou Camp'taki ilk maçını 1982 Dünya Kupası açılışında, Belçika'ya karşı oynadı. Barcelona formasıyla başladığı sezonda, taraftarlarını hayal kırıklığına uğratan Maradona'nın peşini, yaşadığı sakatlık ve hastalıklar, 2. sezonda da bırakmadı. 1991 yılında bir İtalya lig maçı sonrası rutin bir doping kontrolünde madde kullandığı ortaya çıkan ve Arjantin'e dönüşünde, polis tarafından uyuşturucu bulundurduğu gerekçesiyle göz altına alınan Maradona'nın kariyerindeki düşüş başladı.

RONALDİNHO

Ronaldinho, Portekizce'de "Küçük Ronaldo" anlamına gelir. Bu lakabın sebebi ise Ronaldinho'nun küçük yaşlarda o sırada Inter Milan'da oynayan Ronaldo'ya duyduğu hayranlıktır. Diğer lakabı Gaúcho ise Brezilya'nın güneyindeki Rio Grande do Sul bölgesinde bazı futbolculara takılan, "mutlu" anlamında bir lakaptır. 21 Mart 1980 tarihinde Brezilya'nın Porto Alegre şehrinde doğdu. Fakir bir ailenin üç çocuğundan en küçüğüdür. Baba Joao Da Silva Moreira bir havuz kazasıyla öldüğünde Ronaldinho 7-8 yaşlarındaydı. Aile geçimini Ronaldinho'nun ağabeyi Assis'in futboldan kazandıklarıyla sağlamaktaydı. Ülkenin yarısından fazlasının fakirlik çektiği Brezilya'da hemen hemen her çocuğun kurtuluş yolu olarak görülen futbol Ronaldinho için de bir hedefti. İlk idolü ve hocası da Assis oldu.

RİDVAN

Şeytan lakaplı Rıdvan Dilmen 13-14 yaşlarında, mahalle arasında oynarken keşfedilmiş ve daha sonra Nazilli Sümer Spor'da futbola başlamıştır. O sezon takımı yenilgisiz şampiyon olmuştur. Daha sonra, Muğla Spor'a transfer oldu. Rıdvan'ın oynadığı sezon Muğla Spor, amatör ligden ikinci lige çıktı. Dirikan'ın "Şeytan gibi bir zekan var" sözü, Rıdvan'ın hala anıldığı "Şeytan" lakabının temeli oldu. Muğla Spor'da oynadığı futbola büyük takımların dikkatini çekmeye başlayan 19 yaşındaki Dilmen, sezon sonunda birinci lig takımı Bolu Spor'a transfer oldu. Takım ilk maçını, Ali Sami Yen Stadı'nda, Fenerbahçe'yle, ikinci maçını da Galatasaray'la oynadı. Böylece Dilmen, rüyalarını süsleyen Fenerbahçe ile ilk kez karşılaşmış oldu. Rıdvan, daha sonrasında uzun yıllar Fenerbahçe'de oynamış, defalarca milli takım forması giymiş ve teknik direktörlük yapmıştır.

Cem BİNİCİ 7B

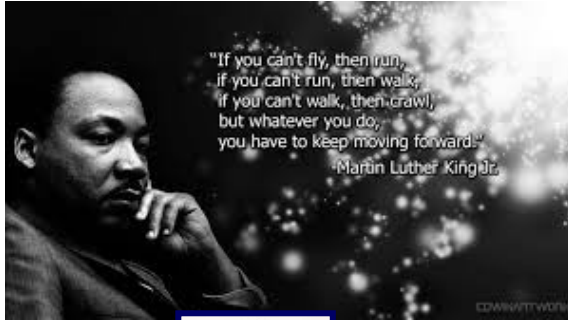
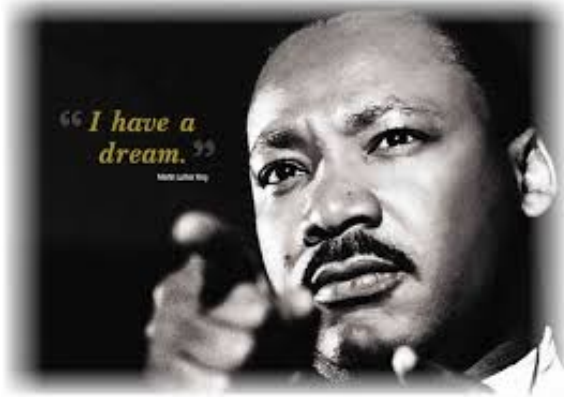
Martin Luther King

Bir devlet adamı, bir devrimci ve insanların eşit olmasını sağlamaya gönül vermiş bir başkan...

Martin Luther King, Amerikalı bir papaz ve bir yurttaş hakları hareketi önderidir. 39 senelik hayatını insan haklarını korumaya adanmış, eşitlik için savaşmıştır. Dünya genelinde şiddet karşıtı ve ırksal eşitlik görüşleriyle bilinir. 1964 yılında Nobel Barış Ödülü'nü kazanmıştır. Maalesef bundan 4 yıl sonra da öldürülmüştür. Kimsenin durduramadığı eşitlik mücadelesini bir kurşun durdurmuştur.

Martin Luther King Jr.

Emre Göksu 8A

Martin Luther King yaptığı "Bir Rüyam Var" adlı konuşması Washington DC'de 300.000 kişi tarafından izlenmiş ve dünyanın en ünlü konuşmalarından biri olmuştur. İşte konuşmasından bir bölüm:

Bir hayalim var:

Bugün size diyorum ki, dostlarım, şu ânın getirdiği güçlüklerle ve engellemelere rağmen bir rüyam var benim. Amerikan rüyasına derinden kök salmış bir rüyadır bu. Bir rüyam var. Gün gelecek, bu ulus ayağa kalkıp kendi inancını gerçek anlamıyla yaşayacak. "Şunu kendinden menkul bir gerçek kabul ederiz ki bütün insanlar eşit yaratılmıştır."

Bir rüyam var. Gün gelecek, eski kölelerin evlâtlarıyla eski köle sahiplerinin evlâtları, Georgia'nın kızıl tepelerinde kardeşlik sofrasına birlikte oturacaklar.

Unutulmaz Filmler

Esaretin Bedeli (1994): Eşini öldürme suçuyla hapse giren Andy'nin zorluklarla dolu hapisane hayatını iyimserlik ve dostluğun gücüyle aşip çevresindeki insanlara umut oluşunu ele alıyor.

Oyuncular:

Tim Robbins:Andy Dufrense
Morgan Freeman:Ellis Boyd "Red"
Bob Gunton:Warden Samuel Norton

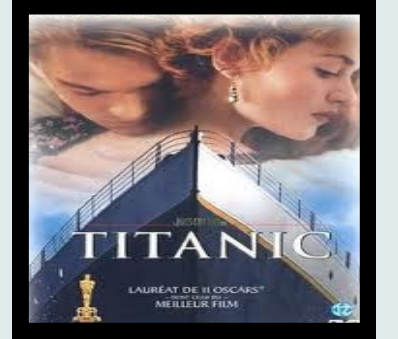
Yönetmen: Frank Darabont

Titanic (1997): Lüks bir yolcu gemisi olan Titanic'in 4,5 günlük bir yolculukta yaşanan büyük bir aşkı ele alıyor .

Oyuncular:

Kate Winslet:Rose DeWitt Bukater
Leonardo Dicaprio:Jack Dawson
Yönetmen: James Cameron

Avatar(2009):Botanist Dr. Grace Augustine (Sigourney Weaver) ile programa gönüllü olarak katılmış Jake'in bedenlerinin Avatar'ı yaratılacak ve böylece Jake'e de felç olmuş bedenini başka bir formda kullanma şansı verilmiş olacaktır. Na'vi halkından Prenses Neytiri ile tanışan Jake, kendisini Pandora'ya gönderen tehlikeden bu halkı savunurken bulur.

Oyuncular:

Zoe Saldana: Neytiri
Sam Worthington: Jack Sully
Yönetmen: James Cameron

Amelie(2001):Amélie Poulain, bir doktor olan babası tarafından diğer çocuklardan, kalp hastalığı olduğu gerekçesiyle, uzak yetiştirilen bir çocuktur. Amélie de bu yalnızlığın ortasında kendini eğlendirebilmek için, oldukça ilginç ve derin bir hayal gücü geliştirmiştir.

Oyuncular:

Amelie:Audrey Tautou
Nino Quincampoix:Mathieu Kassovitz

Yönetmen: Jean-Pierre Jeunet

İrem FANOŞCU 8B

ANTİK KENTLERE YOLCULUK

Perşembe sabahı saat altıda yola çıktık ve herkes çok yorgundu. Yemek yedikten sonra ilk olarak Lidyalıların başkenti olan "Sard" kentini gezdik. O döneme ait birçok tarihi kalıntı vardı. Tuvaletten restoranlara kadar her şeyi yapmışlardı. Sonrasında otele döndük.

Ertesi gün Lyon'lara ait bir sürü antik kent gezdik. Sonrasında da Apollon ve Artemis tapınaklarını gezerek birçok kelimenin anlamını ve gezdiğimiz yerlerin hikâyelerini öğrendik. Bana göre gittiğimiz tüm antik kentlerdeki kalıntılar neredeyse birbiriyle aynı denilecek kadar benzerdi ama hepsinin farklı hikâyeleri vardı. En son olarak Şirince'ye gidip bir kiliseyi gezdikten sonra biraz alışveriş yaptık. Ben oranın damla sakızlı reçellerini çok beğendim.

Son günümüzde Meryem Ana Kilisesi'ni gezip sonrasında da Efes Antik Kenti'ni gezerek geziyi bitirdik. Meryem Ana Kilisesi'nde mum yaktık ve bazı kişiler şişenin içine oradaki kutsal sudan doldurdular. Hava çok soğuktu ama sonra Efes Antik Kenti'ne gidince birden bire hava ısındı. Efes Antik Kenti benim tahmin ettiğimden çok daha büyüktü. İlgimi en çok çeken yer tarihi kütüphane oldu. En sonunda otobüse binip İstanbul'a geri döndük.

İmge AKTUGAN 6A

Bu gezi gerçekten güzeldi ve beni etkiledi. Sanki mitolojik tanrılar gerçekten varmış gibi hissettim. Hatta tapınakları, tiyatroları ve kalıntıları görünce o zamanlara gitmek istermiş gibi oldum. Yoruldum ama değdi. Bu gezide hem farklı yerleri gezdim hem de gördüklerimden etkilendim. Çünkü mitolojiye ilgiliyimdir. Bununla birlikte arkadaşlarımla aynı odada kalıp onlarla konuşmak ve eğlenmek gerçekten çok güzeldi. En çok beğendiğim yer ise Güneş tanrısının tapınağıydı. Sadece kalıntılarıyla bile güzeldi.

Perit KURMEL 6B

Efes gezisi çok güzel bir geziydi. Birçok tarihi alan ve tarihi eser gördük. Gezi üç gün sürmesine rağmen birçok yer gezdik. Benim en çok Şirince Köyü ilgimi çekti. Şirince Köyü küçük ve ismi gibi şirin bir yerd. İlk önce Şirince'nin isminin tarihini öğrendik. Şirince ilk başta kırk kişi yaşadığı için Kırkınca'ymış. Sonra zamanla değişip Çirkince olmuş. Sonra ismini Çirkince'den Şirince'ye çevirmişler. Şirince Köyü dağların arasında bir köydü. Çok sayıda eski ev vardı. Evler iç içeydi. Yollar ise taşlardan yapılmıştı. Bir kiliseye girdik. Çok eski bir kiliseydi ama hiç bakımlı değildi. İçindeki eşyalar boşaltılmış ve içi hep çizilmişti. Yine de yapısı yüzyıllar öncesine dayanıyordu. Kiliseden sonra ise biraz daha etrafa bakarak yürüdük ve pazar olan bir yere geldik. Keyifli alışveriş yaptık. Yani ben Efes gezisini çok beğendim, çok zevkli geçti. Bu geziyi gerçekleştiren tüm öğretmenlerime teşekkür ederim.

Zeren ALIŞKAN 6A

TOPKAPI SARAYI

TOPKAPI SARAYI'NI GEZDİK.

19 Şubat 2014'te yedinci sınıflar olarak Topkapı Sarayı'nı ziyaret ettik. Sabah okul saatinde okula geldik. Saat dokuz gibi yola çıktık. Gezinin en eğlenceli kısımlarından biri de servisti. Arkadaşlarımızla oyun oynadık. Yoğun bir trafik vardı. Bu yüzden serviste uzun zaman geçirdik. Servisten indiğimizde Gülhane Parkı'nın önündeydik. Park rengârenkti. Çeşit çeşit heykellerin üstünde bazılarımız fotoğraf da çekti. Bir süre yürüdükten sonra Topkapı Sarayı'na vardık.

Ben en çok "Kaşıkçı Elması"ndan etkilendim. Daha önce duymuştum ama gerçeğini görmemiştum. Teker teker Osmanlı'dan günümüze kadar gelmiş eserleri inceledik. Bir süre sonra acele etmeye başladık çünkü çok acıkmıştık. Bazılarımız hediyelik eşyalar aldı ve Sultanahmet Köftçisi'ne gittik. Orada karnımızı doyurduktan sonra yine Gülhane Parkı'ndan geçerek servisimize geri döndük. Okula geldiğimizde hem güzel bir gün geçirdiğim için mutlu olmuş hem de günün sonuna geldik diye üzülümüştüm. Topkapı gezimiz böylece sona ermişti.

Gözde EMİN 7A

Bu sene Topkapı Sarayı'na gezi düzenledik. Topkapı Sarayı hem görkemli hem de sağlam bir yer. Oraya giderken çok eğlendik. Saraya geldiğimizde güvenlik kontrolünden geçtik. Bu biraz uzun sürdü. Sonra öğretmenimizin verdiği bilgiler eşliğinde dolaşmaya başladık. Önce sarayın mutfağını gördük. Burası çok garipti çünkü çoğu mutfak eşyası dışarıdaydı. Daha sonra divana girdik. Burayı o kadar çok gezemedik çünkü her şey camekân içindeydi. Hareme girmek istedik ama bizi de almıyorlardı. Ardından hazine bölümüne girdik. Orada "Kaşıkçı Elması"nı ve birçok değerli eşyayı gördük. Çok güzellerdi. En son Kur'an'ı Kerim okunan bir yerden geçtik. Buranın iç bölümünde birçok çini ve Hz. Muhammed'in sakalı, ayak izi bulunuyordu. Sonra Topkapı Sarayı'ndan çıktık ve yemeğe gittik. Ardından da servislerimize binip okullarımıza döndük. Bence bu gezi çok eğlenceliydi.

Gülnur Berfu BELELİ 7A

ÇALIŞAN ÇOCUKLAR

İçinde bulunduğumuz çağa ayak uydurabilmemiz ve hızla gelişen dünyada önemli bir yere sahip olabilmemiz için, eğitim çok önemli bir unsur. Ülkemizde ise eğitime yeterli önem verilmiyor. Günümüz eğitim sisteminde, kalabalık sınıflardan, yurt içindeki okul sayısına, eğitimin niteliğinden, atanmayı bekleyen yeni mezun öğretmenlerin sayısının bir hayli fazla olmasından, okullarda yaşanan öğretmen sıkıntısına kadar birçok sorun bulunmaktadır. İşin acı tarafı hangi görüşe sahip olursa olsun yönetime geçenler eğitim sorunlarını liste başı yapmıyorlar. Oysa bir ülkenin sosyal ve ekonomik anlamda kalkınması için düşünen, üreten nesillere ihtiyaç vardır. Bunu ise ancak iyi bir eğitim verebilir. Oysa bugün eğitimin kalitesini sorgulamayı bir kenara bırakın eğitim hakkı çeşitli nedenlerle ellerinden alınan ve çalışmaya zorlanan çocuklar ya da çocukluğunu hiç yaşayamayan, çocuk olmadan büyüyenler var.

Bu çocukları Rifat Ilgaz'ın bir şiiriyle anlatmak isterim sizlere:

Yoklama defterinden tanımadım sizi,
Benim haylaz çocuklarım
Sınıfın en devamsızını
Bir sinema dönüşü tanıdım
Koltuğunda satılmamış gazeteler
Dumanlı bir salonda
Kendime göre karşılarken aksamı
Nane sekeri uzattı en tembelinin
Götürmek istedi küfesinde
Elimdeki ispanak demetini
En dalgını sınıfın
Çoğunuz semtine uğramaz oldu okulun
Palto ayakkabı yüzünden
Kiminiz limon satar balık pazarında
Kiminiz Tahtakale'de çaycılık eder
Biz inceleye duralım aç tavuk hesabı
Tereyağındaki vitamini
Kalorisini taze yumurtanın
Karşılıklı neler öğrenmedik sınıfta
Çevresini ölçtük dünyanın
Hesapladık yıldızların uzaklığını
Orta Asya'dan konuştuk
Laf kıtlığında
Birlikte neler düşünmedik

Burnumuzun dibindekini görmeden
Bulutlara mi karışmadık
Güz rüzgarlarında dökülmüş
Hasta yapraklara mi üzülmedik
Serçelere mi acımadık kış günlerinde
Kendimizi unutarak

Çalışan çocuklar sorununu bir sanatçı duyarlılığıyla anlatmış şair. Sokaktaki çocukların sokakta çalıştırılmaları/yaşamaları büyük oranda ekonomik olmakla beraber, anne-babalarının eğitimsizliği, aile içi şiddet, cinsel/fiziksel istismar, sosyal destek sistemlerinin yetersizliği, geleneksel yapı içerisinde çocuğun ev işlerinde, tarımda ve sokakta çalıştırılmasının doğal karşılanması, ailenin bakabileceğinden fazla çocuğa sahip olması, sevgisizlik, ihmal ve çocukların eğitim sisteminden kopması sayılabilir. Bu sorunlara genel bir bakış açısı getirildiğinde kaynağın büyük oranda yoksulluk ve yetişkinlerin olumsuz tutumlarından kaynaklandığı görülmektedir.

Sağlıksız aile ortamında yetişen çocuğun eğitime önem verilmemekte, aile bütçesine katkıda bulunması beklenmekte ve çocuk, yaşına uygun olmayan ruhsal ve fiziksel sağlığını tehlikeye sokan işlerin yanı sıra madde bağımlılığı kazanmasına neden olacak işlerde (mobilya cilası, ayakkabı tamirciliğinde kullanılan madde, vs) çalıştırılmaktadır. Türkiye'de en az 42.000 çocuğun sokaklarda yaşadığı ya da çalıştığı tahmin edilmektedir; ancak gayri resmi rakamlar 80.000'e kadar çıkmaktadır. Bu çocukların büyük çoğunluğu, daha iyi şartlarda yaşamak için şehirlerle akın eden ve sosyal olarak sınırlılıkları olan göç etmiş ailelerden gelmektedir.

TÜRKİYE'DE 900 BİN ÇOCUK İŞÇİ VAR!

Hemen hemen hepimiz çalışan yani bir şeyler satan çocuklar görmüştüzdür. Tabii bazen kendi hayat koşuşturmacımızdan onları görmezden geliyoruz. Peki, onların hayatları nasıl? Onların birçok hakkı ellerinden alınmış. Bu hakların başında gelenler de: Yaşama ve Eğitim. Aslında kendi düşünme özgürlükleri ve kendi iradeleri de yok oluyor böylece. Biz burada okula gelmek istemezken onlar isteseler de gelemiyorlar. Onların yerinde biz de olabilirdik.

Şu an bunlar çok imkânsız gibi görünebiliyor gözümüze ama ya öyle olsaydı... Düşünün ki hiç arkadaşınız yok çünkü bir yetişkin gibi sorumluluklarınız var. Ağır yükler verilmiş sırtınıza. Çocuk olmanın verdiği güzelliği yaşayamıyorsunuz.

Üstüne üstlük insanlar size değersizmişsiniz gibi davranıyor. Sizi içinde bulunduğunuz koşullara iten nedenleri bilmeden size kızıyorlar. Bu duyguları yaşamak ister miydiniz?

Çocukları çalıştırmak onları toplum içinde küçük düşürmekten başka bir şey değil. Herkes değil ama bazı kişiler onlardan kaçıyor. Ben arabanın önüne bir çocuk atlayıp arabanın camını silmeye çalışınca korkuyorum. Korkmamın nedeni arabanın camına yapıştıkları zaman yeşil ışık yandığında onlara bir şey olacağı. Üstelik bazıları zorla ailelerinin elinden alınmış ya da ailelerinin para karşılığında sattığı çocuklar. Böyle çeteler genellikle mendil satma veya cam temizleme gibi işlerde çalıştırıyor çocukları. Üstelik çocuklar kazandıkları parayı çeteye vermek zorunda kalıyor.

Çocuklar çöp toplayıcılığı, simitçilik gibi işler de çalıştırılıyor. Çocukların hastalanma olasılıkları çok yüksek oluyor. İşte bu da çocukların çalıştırılmasının, onların yaşama hakkını ellerinden aldığına kanıtı. Çocuklar sadece sokaklarda çalıştırılmıyor. Kimi sinema salonlarında, kimi çiçekçi dükkânında çalışıyor. Hatta bazı acımasız insanlar onları fabrikalarda işçi olarak çalıştırıyor. Onların küçücük bedenleri o kadar ağır yükü kaldırabilir mi? Onların yaşamı başkalarının yönetiminde.

Buna dur demezsek binlerce çocuk böyle eriyip gidecek. Çalıştırılan çocukların sayıları gittikçe artıyor. Bu ülkenin de kötüye gittiğinin bir ifadesi. Çünkü okuma-yazma oranı ve eğitim seviyesi düştükçe gelişmiyoruz. Tersine geriliyor! Çocuklara da yazık oluyor. Kimi çalışırken birçok sebepten dolayı ölebiliyor. Kimi aileler çocuklarını “boş gezinmesin de çalışsın” diye böyle işlere yöneltiyor. Ve okulu da bıraktırıyor. Tüm bunlardan bir sonuca varacak olursak çocukların çalıştırılması çocukları olumsuz yönde etkiliyor.

Bu olayları durdurmak zorundayız. Özellikle hakları ellerinden alınan sokakta çalışan çocukların sayısı çok fazla. Ayrıca unutmayalım ki; çocukların eğitim hakkı her şeyden daha değerlidir.

Berfu BELELİ 7A

**NEDEN?
OKUL'A
KAZANDIRILMIYORLAR**

ÇOCUK GELİNLER

Çocuk işçiliği, sokak çocukları, göçmen çocuklar, engelli çocuklar, kayıp çocuklar, çocuk istismarı... Ülkemiz ve tüm dünya çocuklarının meseleleri o kadar çok ki...

Bu gün size, eşya gibi hediye edilen, kabuk bağlanmış törelerin kurbanı seçilen, çocukluğunu yaşayamadan zorla evlendirilen çocuklardan, asla yan yana gelmemesi gereken iki kelimededen, "çocuk gelinlerden" bahsedeceğim.

"Her gün, dünyada 39 bin kız çocuğu evlendiriliyor, 20 bin çocuk anne oluyor. Anne olan çocukların yüzde doksanı 15 yaşının altında. Bu sayı yılda 7 buçuk milyonu buluyor.

Türkiye'de kız çocuklarının yüzde 5'i de 16 yaşından önce evlendiriliyor. Bu bilgiyi Birleşmiş Milletler Nüfus Fonu "Çocuk Anneler" başlıklı 2013 Dünya Nüfusunun Durumu Raporu'ndan aldım. İnanılması güç bir istatistik ama gerçek. Gelinlikleri, kefen gibi giydirilen, ruhları diri diri gömülen çocukların gerçeği.....

Elbette bu söylediklerim sadece rakamlardan ibaret bir istatistik değil. Bu bir istatistikten çok, bir insanlık ayıbı. Küçük yaşta zorla evlendirilen, çocukluğunu yaşayamadan kadınlığa sürüklenen, henüz kendisi çocukken çocuk sahibi olmak zorunda olan çocukların hikâyesi...

Her gün, okulda olması gereken çocuklar, evliliğe zorlanıyor ve altından kalkamayacakları duygusal ve fiziksel bir yükün altına sokuluyor. Bu yükü taşıyamayan çocuk gelinlerin bir kısmı, kurtuluşu hayatına son vermekte buluyor. Aileler, çoğunlukla "Bunalımdaydı, intihar etti." gibi bahanelerin arkasına sığınıyor. Bir küçücük beden toprağın altına giriyor. İnsanlık bu cinayete gözlerini kapıyor.

Türkiye'nin utanç tablosu

"Her dört evlilikten birinde çocuk gelin var"

Başlık parası, berdel, kuma gibi örf ve adetlerin yol açtığı toplumsal yaranın kabuk bağlanmış hali.

Dünya dönüyor, çağlar geçiyor, yıldızlar yer değiştiriyor ama kimse kabuğu kaldırmıyor, yaraya bakacak cesareti bulamıyor. Yani bu vebal hepimizin...

Ya çocuk gelinleri kabul edecek kadar yoksul ve cahiliz ya da akıllı telefonları kurcalamak, televizyonda dizi seyretmek veya tutmadığımız takımlara kin gütmek gibi daha önemli bulduğumuz sorunlarla meşgulüz.

Oysa sosyal sorumluluk ve vicdan sahibi olan, kendisini medeni gören ve belli imkanlara sahip olan tüm insanların bu konuyu bir ulusal gündem haline getirmesi ve toplumsal zihniyet dönüşümünün başlaması için elinden geleni yapması gerek. Çocukların küçücük yaşlarda evlenmesini yasalarla önlemeliyiz.

İnsanlığın geleceği, duygusal ve fiziksel açıdan sağlıklı, eğitilmiş annelerden ve bireylerden geçiyor. Kız çocuklarına eğitim olanağı vermek, kendi kararlarını verebilen bir yetişkin olarak evlenmelerini sağlamak zorundayız. Çocuk gelin kavramını sonsuza kadar insanlık tarihinden silmedikçe diri diri cehaletin karanlığına gömülen çocukların yok olan hayalleri bir lanet gibi insanlığın peşini bırakmayacaktır. Çocuk gelinlere rıza göstermek pedofiliyi görmezden gelmektir ve pedofili dünyanın her yerinde suçtur.

Bir çocuk dünyayı değiştirebilir. 11'inde gelin edilen, 12'sinde anne olan, 14'ünde ölü bulunan çocukların kaderini hep birlikte değiştirebiliriz. Çünkü gelecek biziz...

Arda KANTEK 7A

SAVAŞIN SOĞUK YÜZÜ ÇOCUKLARA DEĞMESİN

“Artık havalar iyice soğudu. Kuş sesleri duyulmaz oldu. Şimdi yalnızca, anasını ya da babasını veya kardeşini yitiren çocukların ağlamaları duyulabiliyor. Bizler, bir ülkesi ve umudu olmayan çocuklarız.”

Bu sözler Eski Yugoslavya’da savaşı yaşamış, son on – on beş yılda savaş yüzünden yaşamını, sağlığını, anne/babasını ve umudunu yitirmiş milyonlarca çocuktan birine ait.

UNICEF tarafından 1996 yılında yayınlanan “Dünya Çocuklarının Durumu” raporuna göre, 1986-1996 yılları arasında gerçekleşen savaşlarda 2 milyon çocuğun öldüğü, 5 milyon çocuğun sakat kaldığı, 12 milyon çocuğun evsiz kaldığı, 1 milyondan fazla çocuğun ana babasını kaybettiği ve 10 milyon aşkın çocuğun ruhsal sarsıntı geçirdiği belirtilmektedir. UNICEF’in Saraybosna’da gerçekleştirdiği bir araştırmada, çocukların yüzde 50’sinin bombardımanlara tanık olmaktan, keskin nişancıların kurşunlarına hedef olmaya kadar ciddi ölüm tehdidi içeren yaşantılara maruz kaldıkları saptanmıştır. Angola’da yapılan bir araştırma da çocukların yüzde 66-95’inin işkenceye uğrama ve insanların öldürülüşlerine tanık olma biçimindeki olaylar yaşadıklarını saptamıştır. Ayrıca tüm dünyada 250 bin çocuk asker ya da askeri birlikler içinde açlıklar, cephane taşıma gibi çeşitli görevlerde bulunmakta ve savaşa bir biçimde dâhil olmaktadır. Birçok çocuk bombalamalara maruz kalmakta, sıklıkla cinsel ve fiziksel istismarın kurbanı olmaktadır. Bu örseleyici yaşantıların çok uzun süren, sağlıklı gelişmeyi engelleyen ruhsal-toplumsal sorunlara yol açtığı bilinmektedir.

Gerçekten de çocuklar savaşın ve şiddetin en masum kurbanlarından biridir ve her dönemde savaştan etkilenmişlerdir. Bugün sizlere anlatacağım konunun amacı, savaşın çocuk sağlığı üzerine olan etkilerini ortaya koymak ve sağlığın savaş ve barış arasında bir köprü olması gerektiğini anlatıp çocukların savaştan korunması için geliştirilecek yanıtları tartışmaktır.

Eskiden savaşlarda kılıç, mızrak vb. silahlar kullanıldığı için sadece savaşan insanlar etkilenip ölürlendi ama günümüzde 1. Dünya Savaşı’nda ve 2.Dünya Savaşı’ndaki olayları da değerlendirerek söylüyorum: Savaşlarda sivil halk da etkileniyor. Buna en iyi örnek Hiroşima’dır. Hiroşima’da milyonlarca sivil insan ve çocuk hayatını yitirmiştir ve bu olayın üstünden yıllar geçmiş olsa bile hala doğan çocuklar atom hastalığından ölmektedir. Bugünleri çok güzel anlatan bir şiiirdir Nazım Hikmet’in “Kız Çocuğu” şiiiri.

Kapıları çalan benim
kapıları birer birer.
Gözünüze görünemem
göze görünmez ölümler.

Hiroşima’da öleli oluyor bir on yıl kadar.
Yedi yaşında bir kızım, büyümmez ölü çocuklar.
Saçlarım tutuştu önce, gözlerim yandı kavruldu.
Bir avuç kül oluverdim, külüm havaya savruldu.
Benim sizden kendim için hiçbir şey istediğim yok.
Şeker bile yiyemez ki kâat gibi yanan çocuk.
Çalıyorum kapınızı, teyze, amca, bir imza ver.
Çocuklar öldürülmesin şeker de yiyebilsinler.

Bu şiiirden etkilendiniz mi? Etkilemediyseniz size söyleyebileceğim tek şey bize “Dışarıda ne oluyor?” diyen çocuklara “Korkmayın çocuklar, dışarıda büyükler savaşçılık oynuyorlar ve yalnızca bütün sokakları kırmızıya boyuyorlar!” mı, diyelim. Yakın zaman da Kırmızı çocuklar okula gidemiyordu, sizin o her gün yediğiniz tatlıları yiyemiyorlardı çünkü Rusya Kırmızı’ı kuşatmıştı, askerler sokaklardaydı ve kimsenin dışarı çıkmasına izin vermiyorlardı. Yakın zamanda Suriye’de olanları söylemek bile istemiyorum. Aslında bütün çocukların düşleri benzerdir ama bazıları çiçek kokusunu, dondurma tadını düşünürken diğerleri bir şeyi düşünürler sadece bir şeyi, o da hayatta kalmak!

Unutmayın, şairin dediği gibi “Bebeklerin Ulsu Yok!”

*İlk kez yurdumdan uzakta yaşadım bu duyguyu
Bebeklerin ulusu yok
Başlarını tutuşları aynı
Bakarken gözlerinde aynı merak
Ağlarken aynı seslerin tonu*

*Bebekler çiçeği insanlığımızın
Güllerin en hası, en goncası
Sarışın bir ışık parçası kimi
Kimi kapkara üzüm tanesi*

*Babalar çıkarmayın onları akıldan
Analar koruyun bebeklerinizi
Susturun susturun söyletmeyin
Savaştan yıkımdan söz ederse biri*

*Bırakalım sevdıyla büyüsünler
Serpilip gelişsinler fidan gibi
Senin benim hiç kimsenin değil
Bütün bir yeryüzünüdür onlar
Bütün insanlığın gözbebeği*

*İlk kez yurdumdan uzakta yaşadım bu duyguyu
Bebeklerin ulusu yok
Bebekler, çiçeği insanlığımızın
Ve geleceğimizin biricik umudu...*

Umudumuzu kaybetmeyelim...

Galip Utku AKAY 7A

ŞİRDEN ÖYKÜYE

NEFES ALMAK

Nefes almak, içten içe, derin derin,
Taze, ılık, serin,
Duyumak havayı bağrında.

Nefes almak, her sabah uyanık.
Ağaran güne penceren açık.
Bir ağaç gölgesinde, bir su kenarında.

Üstünde gökyüzü, ufuklara karşı.
Senin her yer: Caddeler, meydan, çarşı...
Kardeşim, nefes alıyorsun ya!

Koklar gibi maviliği, rüzgârı öper gibi,
Ananın südünü emer gibi,
Kana kana, doya doya...

Nefes almak, kolunda bir sevgili,
Kırlarda, bütün bir pazar tatili.
Bahar, yaz, kış.

Nefes almak, akşam, iş bitince,
Çoluk çocuğunla artık bütün gece,
Nefesin nefeslere karışmış.

Yatakta rahat, unutmuş, uykulu,
Yanında karına uzatıp bir kolu,
Nefes almak.

O dolup boşalan göğse...
Uyumak, sevmek nefes nefese,
Kalkıp adım atmak, tutup ıslık çalmak.

Sürahide, ıslıl ıslıl, içilecek su.
Deniz kokusu, toprak kokusu, çiçek kokusu.
Yüzüme vuran ışık, kulağıma gelen ses.

Ah, bütün sevdiklerim, her şey, herkes...
Anlıyorum, birbirinden mukaddes,
Alıp verdiğim her nefes.

Ziya Osman SABA

YAŞAM SEVİNCİ

Koklar gibi maviliği,
rüzgârı öper gibi
oturuyordu balkonunda.
Elinde bir fincan kahve,
geçmişini düşünüyordu.

5 yaşlarındayken deniz
kıyısında küçük bir
kasabada yaşıyorlardı.
Mavi bir huzurla uyanırdı
her sabah, içini kaplayan
deniz kokusu, kumsalın
serin yalnızlığı ve duruluk...

15 yaşlarındayken dayısı onu çiftliğe
götürürdü. Toprak kokusunun güzelliğini
hiçbir şeye benzetemezdi. Ruhu arınır, yeni bir
rüyaya dalar gibi olurdu.

18 yaşındayken sevgilisinin ona aldığı
çiçeklerin kokusunu gözünü her kapadığında
duyardı...

20 yaşında üniversitedeyken bahçede kitabını
okurken yüzüne vuran ışığı, kulağına gelen
sesleri unutamazdı.

30 yaşlarında yatakta, rahat, unutmuş, uykulu
bir sevinçle çocuk sahibi olacağını öğrenmenin
heyecanını yaşadığı ilk an...

Şimdi 80 yaşında... Yaşam sevincini asla
kaybetmedi. Onun için hayat sevmek nefes
nefese, kalkıp adım atmak, tutup ıslık çalmaktı.
Onun için hayat nefes almaktı. Alıyordu...

Lal ÇATAL 7A

YAŞAMAK NE GÜZEL

Sabah saat yedi civarıydı. Bir bebek dünyaya
gelmişti. İlk nefesini almıştı ve artık o da
dünyanın bir parçasıydı. Koklar gibi maviliği,
rüzgârı öper gibi mutlu tebessümler atıyordu
etrafa. Kafasını sağa sola çevirip ellerini
sallıyordu.

ŞİRDEN ÖYKÜYE

Henüz dünyadan habersizdi. Ne olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu. Bir kelebek gibi masumdu, usulca

kollarını açışını izlemek, bir kelebeğin eşsiz renklerle donanmış kanatlarını izlemek gibi keyif veriyordu insana. Hiç ölmeyecekmiş gibi gülüyor ve henüz alışmaya başladığı havayı soluyordu, nefes alıyordu... Belki de yarın ölecekti. Deniz kokusunu, toprak kokusunu, çiçek kokusunu almadan uçup gidecekti bu dünyadan. Belki de bizim gibi büyüyecek, hayallerinin peşinden gidecek, bazen düşecek ama yine de yola devam edecekti. Yüzüne vuran ışık, kulağına gelen sesle ümitlenecekti. Belki o da âşık olacaktı. Sabah akşam düşündüğü, asla birlikte olamayacağı ama sevmekten hiç vazgeçmeyeceği biri olacaktı hayatında. Karşılıksız sevmeyi de öğrenecekti. Belki bir ağacın gölgesinde, bir su kenarında uyuyakalacaktı ve hayaller âlemine gidecekti. Belki bir gün tam "Her şey güzel!" derken bir kaza geçirecek ve uçup gidecekti. Ama mutlu ölecekti çünkü son nefesine kadar hayattan zevk almayı bilmişti.

Deniz EYMÜR 7A

YAŞAMAK

Koklar gibi maviliği, rüzgârı öper gibi... Yatakta rahat, unutmuş, uykulu... Yine bir işgünü. Adam mutlu, huzurlu. Güzel şarkılar gibi hüzünlü fakat hayatından memnun. Başını koyacağı bir yastık, sırtını dayayacağı dostları var. Başka ne isteyebilir ki bir insan? Güzel bir bahar gününde, taze, ılık, serin havayı duymak bağırında... İşte buydu hayat...

İşe gitti ve yaşadığı o anın tadını çıkardı. Mutluydu. İşinden gocunmuyordu. Dahası yapacak bir işi olmasına şükreliyordu. Nefes alıyordu ve anı yaşıyordu. İşte üstünde masmavi gökyüzü, ufuklara karşı... Ahh, ne güzel, nefes almak...

Akşam iş bitince, aldı bir müzik çaları yanına.

Upuzun bir sahil boyunca yürüdü. Dinlediği müzik yaşadığı eski günleri hatırlattı. Sevgilisini ve ay ışığının altındaki o geceyi.

Mutluydu çünkü geçmişini yaşamıştı. Birkaç sene önce sevgilisini, hayat arkadaşını kaybetmişti. Yalnızdı. Ama umudunu kaybetmemişti. Çünkü nefes alıyordu...

Ayda BUĞDANOĞLU 7B

YÜRÜYORDUK

Koklar gibi maviliği, rüzgârı öper gibi gidiyordum. Etrafımda kuşlar şarkı söylüyor, dalga ve kumsal tatlı bir atışma içersinde bu şarkıyı dinliyordu. Sağ elimde Fırfır'ın tasmaı, sol elimde Burak'ın sıcacık eli vardı. Üstümüzde gökyüzü, ufuklara karşı... Bizimdi her yer: Cadde, meydan, çarşı.

Yürüyorduk. Deniz kokusu, toprak kokusu, çiçek kokusu... Yüzüme vuran ışık, kulağıma gelen ses... Rüya gibiydi o anlar. Burak'ın elindeki dondurmayı yemeye çalışan Fırfır'ın havlamaları içinde yürüyorduk. Yüzümüzde sıcak bir gülücük, nefes alan bir burun, konuşan bir ağız olduğu için ne kadar şanslıydık, bilmiyorduk.

Sadece yürüyorduk.

Ege DENGİ 7B

ŞİİRDEN ÖYKÜYE

OTEL ODALARI

Bir merhamettir yanan, daracık odaların,
İsli lâmbalarında, isli lâmbalarında.

Gelip geçen her yüzden gizli bir akis kalmış,
Küflü aynalarında, küflü aynalarında.

Atılan elbiseler, boğazlanmış bir adam,
Kırık masalarında, kırık masalarında.

Bir sırrı sürüklüyor, terlikler tıpır tıpır,
İzbe sofalarında, izbe sofalarında.

Atıyor sızılarını, çıplak duvarda nabzı,
Çivi yaralarında, çivi yaralarında.

Kulak verin ki, zaman, tahtayı kemiriyor,
Tavan aralarında, tavan aralarında.

Ağlayın, âşinasız, sessiz, can verenlere,
Otel odalarında, otel odalarında!

Necip Fazıl KISAKÜREK

BEN BİR OTEL ODASIYIM ve ODAMDAKİ KADIN

Şişmanca bir kadın girdi içeri. Ağzında sıcak bir sigara kokusu. İçli içli öksürüyor. Öksürürken sigaradan kararmış otuz iki diş. Yüzünde yılların acı yorgunluğu. Gözlerinin altı torba torba, uykusuzluk... Kara, kıvrıkcık saçları günlerdir, belki de aylardır taranmamış. Düşünceleri kadar karışmış saçlar... Yayıldı sararmış yorganın üstüne. Tavana düşünceli düşünceli baktı. Ağlamak istedi ama ağlamadı, ağlayamadı. Eskimiş duşa girmek istedi. Terliklerini eski, kahverengi bavuldan çıkardı. Ayağına giyerken, kalitesiz plastiklerin gıcırdaması dokundu kadına. İkincisini korkarak giydi. Küflenmiş duvarların üstünü kaplamaya çalıştıkları, yer yer koparılmış bordo duvar kâğıdıyla aynı renkte terlikleri. Kadın banyoya bakınarak girdi. Etrafına sardığı açık yeşil havluyu yere bıraktı. Duşun kırık ve kararmış parkelerine zorla çıkan kadın, soğuk suyu açtı. Vanadan çıkan gıcırıtılı ses içini ürpertmişti. Suyu rüyalarından uyanana kadar kafasından aşağıya tuttu. Duştan çıkınca eskimiş aynada hala keçe gibi olan saçlarını inceledi. İç çekti... Kendine bol gelen bir bluz, altına da paçaları kesildiği halde kendine hala uzun bir eşofman giydi. Ezilmiş paketdeki son sigarayı çıkardı. Cebindeki çakmağı tek seferde yaktı. Öksüre öksüre sigarayı içti. Bitene kadar. Sonu geldiğinde dikkatlice baktı sigaraya. Yüzünü büyük bir nefret ve acıyla birlikte, hafif bir tebessüm de kaplamıştı. Sigarayı yere attı, üstüne çıplak ayakla bastı. Bavuluna uzandı bir resim aldı. Resimde yaşlı bir adam ve genç iki kadın vardı. Kaç saattir tuttuğu gözyaşını bıraktı. Cebinden paslı bir çakı çıkardı. Kolundan yukarı yavaşça boynuna kadar sürdü. Resmin üstüne bir damla kan düştü. Son bir tebessümle bitti her şey...

Ece KONAK 7B

ÖYKÜ TAMAMLAMA...

Sevgili Arkadaşlar,
Hayatın kendisi bir öykü aslında.
Bazen masal gibi büyülü bazen
hüzünlü bir roman gibi. Hayal
gücümüz sayesinde hepimiz
yaşadığımız ve gördüğümü olayları
farklı yorumluyoruz. Şimdi sizler de
Ela'nın öyküsünü tamamlayarak bu
farkı ortaya çıkarabilirsiniz.

Soğuk bir kış günüydü. Ağaçlar kardan duvaklarını giymiş, yaza hasret bir hüzünle etrafı seyrediyordu. Lapa lapa kar yağıyordu. Bazı çocuklar pencere camına yazılar yazıyor, dışarıdaki güzel manzaraya bakıyordu. Bazıları ise dışarıda kardan adam yapıp kartopu oynuyordu. Her şey yolundaydı, hiçbir şey ters gitmiyordu. Bir şey hariç. Bir çocuk küçük bir tepenin üstünde oturuyordu. Büyük çocuklar ise çocuğu sıkıştırıp ona kartopu atıyorlardı. Geceliğimin üstüne montumu giyip çıktım. Büyük çocuklar koşarak kaçtılar benden. Küçük çocuğun yanına oturdum. Bana bu kadar nazik davranacağını düşünmemiştim:

- "Siz kimsiniz?"

- "Seni camdan gördüm, neden o çocuklar sana kartopu atıyorlar?" diye meraklıca sordum.

- "Önemli bir şey değil..." dedi

- "Önemli olmaz mı! Ne yani, bu çocukların sana kartopu atmaya devam etmesini mi istiyorsun?"

- "Hayır..."

Ve anlatmaya başladı...

Ayşe Ela YILMAZ 5A

.....(Buraya kendi adınızı yazabilirsiniz.)

KİBARLIK BUDALASI ÜZERİNE

“Kibarlık Budalası” adlı kitap, Moliere’in insanların kibarlık takıntılarını ele aldığı bir oyundur. Aslında bir burjuva olup soylu olmak isteyen ve bu tutkuyla adeta körleşen Jourdain, kitaptaki ana karakterdir. Karısı Madam Jourdain ise burjuva olmaktan gurur duyan ve kocasının kandırıldığını sürekli kocasına anlatmaya çalışan biridir. Bir de kızları vardır bu birbiriyle hiç anlaşamayan ikilinin, adı Lucile’dir. Lucile kitapta çok ön plana çıkmasa da babasının takıntılarına karşı gelip soylu biri olmayan Cleonte’ye âşık olmuştur. Cleonte onu istemeye geldiğinde, Mösyö Jourdain ona “Soylu musun, değil misin?” diye sormuş ve “Hayır” cevabını verdiği için Cleonte’yi reddetmiştir. Cleonte ise en sonunda Mösyö Jourdain’in kibarlık takıntısını kullanarak Lucile ile evlenmiştir. Bir de Dorante ve Dorimene vardır. Mösyö Jourdain, bir markiz olduğu için Dorimene’ye âşıktır. Ancak Mösyö Jourdain’i kibarlık takıntısıyla kullanıp sürekli borç alıp geri vermeyen Kont da Dorimene’ye âşıktır ve gene Mösyö Jourdain’i kandırarak Dorimene’yle aşk yaşamaktadır. Ayrıca Mösyö Jourdain’in kibar olmak için tuttuğu işe yaramaz dans öğretmeni, kılıç öğretmeni, müzik öğretmeni ve felsefe öğretmeni vardır. Bu öğretmenler de diğer herkes gibi Mösyö Jourdain’in takıntılarını kullanarak ona istediklerinin yaptırmaktadırlar. Aynı şekilde Mösyö Jourdain’in terzisi de tıpkı “Kral Çıplak” hikâyesindeki gibi Mösyö Jourdain’e “Asiller de böyle giyer.” diyip istediğini giydirtebilmektedir. Sonuç olarak Mösyö Jourdain kibar olmaya o kadar fazla takmıştır ki etrafında onu kandıran insanları görememektedir.

Sude FETTAHOĞLU 7A

Moliere “Kibarlık Budalası” adlı eserinde günümüzde de sıkça karşılaştığımız tipteki insanları, ait olmadıkları bir dünyanın insanıymış gibi yaşayanları ve bunun için her şeyi yapanları eleştiriyor. Bu insanlar o kadar kördür ki herkesin kendileriyle oynadığının farkında değildirler.

“Kibarlık Budalası”nda burjuvalı Mösyö Jourdain’in soylular sınıfına geçme hayaline kapılması, bunun üzerine farklı konularda özel dersler alması ve bu yüzden gülünç durumlara düşmesi anlatılıyor. Oyunun baş kahramanı Mösyö Jourdain’dir.

Kumaş tüccarı olan bir babanın oğludur. Mösyö Jourdain bir burjuva olmaktan memnun değildir. Bir soylu olmak istemektedir. Müzik, dans, kılıç, edebiyat dersleri almaktadır ama ne yapsa boşunadır. Kibar olmayı bilmeyen kaba bir adamdır. Mösyö Jourdain’in aksine Madam Jourdain burjuva olmaktan gurur duyar, soylulara özenmez. Bu yüzden Mösyö Jourdain karısını sevmez, ondan nefret eder. Mösyö Jourdain’e göre kibarlık ders alınarak öğrenilebilecek bir şeydir. Ayrıca ona ders verenlerin ne kadar kibar olduğu tartışılır. Mösyö Jourdain’in önünde onu alkışlarlar, güzel sözler söylerler. Mösyö Jourdain gittikten sonra ise onun ne kadar salak olduğundan, sanattan anlamadığından bahsederler. Haksız da sayılmazlar. Mösyö Jourdain’in maymun iştahlı bir kişiliği vardır. Her şeyden az az öğrenmek bunu da insanlara hava atmak için kullanmak ister. sadece bir konu hakkında öğrenmek istese diğerlerini de öğrenebileceğini bilmez. Soyluluk zaafi, babalık duygusunun da önüne geçmiştir. Kızının evlenmek istediği kişiye “Soylu musunuz, değil misiniz?” sorusunu sorar. Kısacası soyluluk zaafi her şeyden ağır basar. Bu kitap bana Mösyö Jourdain gibi kişilerin günümüzde varlığını tekrar hatırlattı. Umarım, bu kişiler kitabı okuduklarında kendilerinin insanların alay konusu olduklarını fark ederler. Bu kitabı herkese tavsiye ederim.

Gözde Emin 7A

Yazar bu kitabında kibarlık budalası Mösyö Jourdain’in asilzade olma düşkünlüğünün nelere yol açtığını anlatıyor. “Kral Çıplak” masalındaki gibi çevresindekiler Mösyö Jourdain’in asilzade olma düşkünlüğünden yararlanıyorlar. Terzi, dans hocaları, müzik hocaları, kılıç ustası ve kont bu kişilere örnek olabilir. Mösyö Jourdain burjuva olmaktan utanan bir adamdır ve asil olmak ister. Ancak asalet doğuştan gelir. Oysa Mösyö Jourdain asil olanların yaptığı her şeyi yaparak o sınıfa dahil olacağını zanneder.

Birisi "Asiller tuvalete gitmez, altına yapar!" dese o da aynısını yapar. Bu tiyatro oyunun yazarı Moliere burada "Olabileceğimizden fazlasını istemeyelim!" mesajını bize aktarmaya çalışmaktadır ki Mösyö Jourdain bu mesajın tam tersi yönde gitmektedir, bu da onun hayatını kötü etkilemektedir. Karısından burjuva sınıfından olduğu için nefret etmektedir. Kızını istemeye gelen zengin bir burjuvayı asil olmadığı için reddeder. Kendisini aldığı derslerle asil sayar. Fakat sonunda kendini çevreleyen o yalan dünyada yapayalnız kalır.

Kaan ÇELİK 7A

Bu kitabın yazarı olan Moliere, kitabını "insanlara verdiği hoş derslerle, onların kusurlarını ele alan, ustalıkla yazılmış bir anlatı." olarak tanımlamıştır. Ben de bu görüşe katılıyorum. Kitapta Mösyö Jourdain'in kibar olma arzusu yüzünden ve cahilliğinden komik duruma düşmesi anlatılıyor bizlere. Moliere bu kitabında kendini beğenmişlik duygusunu yine mizah anlayışıyla ele alıyor. Buna örnek olarak da öğretmenlerinin söylediği kolay şeyleri zaten bildiğini söyleyerek kendini beğenmesi gösterilebilir. Bu kitap etrafımda ne kadar çok cahil ve kendini beğenen insan olduğunu gösterdi. Aynı zamanda etrafımızda Mösyö Jourdain'in terzisi ve öğretmenleri gibi çok fazla uyanık ve insanların isteklerini kullanarak dolandıran insan olduğunu gördüm. Bence bu kitabı küçük büyük herkes okumalı ve herkese tavsiye ediyorum.

Sarp Tan GEÇİM 7A

"Kibarlık Budalası" Mösyö Jourdain adlı bir burjuvanın asilzade olma tutkusunu eleştiren, komedi türünde yazılmış, beş perdelik bir tiyatro oyunudur. Mösyö Jourdain'in asillik tutkusu onu köreltmıştır. Asil olmak için hem müzik hem dans hem kılıç hem de felsefe dersi almaktadır. Tabii bu öğretmenler de onun asillik isteğinden yararlanarak onu bir para makinesi olarak kullanıyorlar. Ayrıca Mösyö Jourdain'in onlara daha çok para vermesi için her zaman kendi dallarını övüyorlar. En sonunda da hep kavga ediyorlar. Mösyö Jourdain'in en iyi arkadaşı Dorante- en azından öyle düşünüyor çünkü Dorante bir üçkâğıtçıdır- Mösyö Jourdain'den sürekli borç para alır, her seferinde türlü iltifatlara ederek onun gözünü boyar ve asla aldığı paraları geri ödemez. Ayrıca Madam Jourdain Dorante'den bu yüzden nefret eder.

Mösyö Jourdain kızını sadece bir asille evlendirmek istemesi Madam Jourdain'i sinir etmektedir. Bunun nedeni Mösyö Jourdain'in kızı Lucile'i Cleonte'ye vermemesidir. Mösyö Jourdain'e göre kızıyla evlenecek adamın sadece asil olması yeterlidir. Bu kitap zaafı olan insanların düştüğü durumu eğlenceli bir üslupla ele alıyor.

Mehmet KAYMAZ 7B

"Kibarlık Budalası"nda, Mösyö Jourdain'in soyluluğa olan tutkusu mizahi bir biçimde ele alınıyor. Mösyö Jourdain bir soylu olmak istiyor. Bunu kullanan kişiler ondan yararlanıyor. Örneğin Kont, Mösyö Jourdain'den hep borç alıyor ama hiç geri getirmiyor. Buna rağmen bir soylu olduğu için Mösyö Jourdain ona sıcakkanlı yaklaşmaya devam ediyor.

Kitabın bir bölümünde çok iyi niyetli biri Mösyö Jourdain'in kızını almak istiyor. Uzun bir konuşma ardından Mösyö Jourdain sadece onun soylu olup olmadığını bilmek istiyor. Soylu olmadığını öğrenince kızını bir markiz yapmak istediğini söyleyip kızını vermiyor. Karısı ve uşağı onun bu soyluluk takıntısından rahatsız olan tek kişiler. Onu hep uysalar da Mösyö Jourdain hep kendi bildiğini okuyor.

Sanattan hiç anlamayan Mösyö Jourdain sırf soylular yapıyor diye kendine kılıç, müzik, dans ve felsefe hocaları tutuyor. Ama onların sanatları boşa harcanıyor. Özellikle dans öğretmeni bundan yakınırken, müzik öğretmeni sadece parasını isteyenlerden.

Mösyö Jourdain'in parasını isteyenlerden biri de Dorante. Her zaman saraya girip çıktığını söylüyor ve Mösyö Jourdain'den para alıyor. Mösyö Jourdain onun sarayda kendisinden bahsettiğini sanıyor. Ayrıca sevdiğini kadına hediyeler alıp vermesi için Dorante'ye veriyor ama Dorante onları kendi almış gibi veriyor. Özetle kitap Mösyö Jourdain'in budalalığını anlatıyor. Gerçekten komik olan bu kitabı severek okudum. Umarım siz de seversiniz.

Ege DENGİ 7B

LALE TARLASI

“Lale! Lale hemen uyan yoksa okula geç kalacaksın!

Annemin sesi rüyamda bile çok gerçekçiydi.

“Lale hadi kızım, uyanır mısın? LALE!!! ”

Ama bu sefer rüya değildi. Gözlerimi yavaşça araladım. Annem karşımda, pembe dantelli sabahlığının içinde dikiliyordu. “Kız işi” diye adlandırdığım bu sabahlık türünü görünce hemen gözlerimi geri kapattım. Annemin sabahlığından nefret ediyordum. “Ne oluyor anne?” diye sordum, hala gözlerim kapalı. “Ne mi oluyor Lale? Geç kalıyorsun! Alarım seni uyandırmamış ve sen de hala yayılıp yatıyorsun! Yani biliyorum bir çocuk...”

Annem konuştuğunda konuşuyordu. Yok şuydu da buydu, hayır şöyleydi ama böyleydi... Annem hiçbir zaman durmayı bilmezdi. Ya da dinlemeyi. Bazen merak ederdim; nereden geliyordu tüm bu kelimeler. Beyninden çıkması olanaksızdı, bunu düşündüğümü bile bilseler çok kızarlar ama doğrusu annemin beyni olduğundan bile şüpheliydim. Yani aslında ona saygım vardı evet ama o bana değersizmiş gibi davrandığına göre, pekala ben de ona ne yaptığını bilmeyen bir insanmış gibi davranabilirdim. Belki de onun yeteneği buydu: “Durmadan konuşmak”. Evet, evet kesinlikle buydu onun yeteneği! Böyle düşünürsem bir nebze de olsa, akıllı ve kendi uğraşları olan bir kadın oluyordu gözümde. Böylesi daha iyiydi. Benim yeteneğim müzikti, onunkisi ise durmadan konuşmak. Annem benim müziğimle hiç ilgilenmezdi. Ona göre boş seslerden oluşan saçma sapan bir şeydi müzik. Ama o konuşunca, herkes onu dinlesin isterdi. Sanki onun kelimeleri saçma sapan değildi. Fakat o gün ne annemin saçma sapan dedikodularını ve nasihatlerini dinleyebilecek haldeydim; ne de onun pembe sabahlığına bakıp sabahlığı parçalamak isteyecek durumdaydım.

Geç kalmıştım!

Hem de okula...

* * * * *

Annem bir milyonuncu nasihatini bitirip tam komşunun kızı hakkında konuşmak üzereyken, onu itekleyerek dolabıma yöneldim ve üniformamı çıkardım. Kot bir elbise ve mavi gömlekler giyiyorduk okulda. Altına soket çorap. Yıllarca beni okula gitmekten soğutan o üniforma. Neyse, üzerimdeki pijamaları atıp kıyafetlerimi giydim.

“Banyoya koş, yüzünü yıka, dişini fırçala, hadi saçını tara! Hazır sayılırsın Lale, hadi koş! Hızlan Lale, hızlan çabuk, hadi kahvaltıya!”

İçimden tekrarlayıp duruyordum.

“Hadi ama Lale, biraz daha hızlı ye! Yiyemem ki, tost çok sıcak ellerim yanıyor!”

Geç kaldığım gibi bir de kendi kendime konuşmaya başlamıştım. HARİKA.

“Altı ses, yukarıdan aşağıya, H-A-R-İ-K-A! Hayır, hayır bulmaca çözmeye vakit yok yemek ye!”

Tam tamına 10 dakika sonra yemek yenmiş, çanta hazırlanmış, yüz yıkanmış, dişler ikinci kere fırçalanmış ve giyinmiş olarak hazırımdım. Annem koridordan beni çağırıldığı zaman kapıdan çıkmak üzereydim.

“Lale?”

“Olamaz.” diye düşündüm. Bu ses tonunu tanıyordum. Bu “Lale, şuraya gel sana bir şey diyeceğim, okula çok geç kalacaksın!” ses tonuydu.

“Efendim anne?” dedim sessizce.

“Buraya gelir misin?”

Koridorda yavaşça yürümeye başladım ve tam odamın önünde, annemin yanında durdum. Annem bir an gözlerimin içine baktıktan sonra odamı işaret etti.

“Bu ne Lale?”

“Oda olabilir mi?”

“Benimle dalga geçme Lale! Oda olduğunu ben de biliyorum herhâlde! Bu odanın hali ne? Sence odan böyle dağınık gidebilir misin okula?”

Bu bir soru değildi. Bu: “Odan böyle gidemezsin, gitmeyeceksin çünkü ben toplamayacağım!” demenin bir başka yolu.

“Hayır anne.” dedim yere bakarak ve iç çekerek çantamı yana bıraktım.

Odama girdim ve hızlıca pijamalarımı katladım, dolabıma koydum. Eşyalarımı yerlerden aldım.

“Yatağını da topla Lale!”

Yatağıma baktım. Bir de anneme. İç çekerek toplamaya başladım.

“Sana öğrettiğim gibi toplar mısın şu yatağı bir zahmet?”

İyi, hoş, tamam, toplardım yatağı. Bir sorun yoktu. Peki, ben derse nasıl yetişecektim? Yetişemeyecektim. Yatağıma da toplayıp odamı bir düzen içine sokunca, saate baktım.

Ders on beş dakika önce başlamıştı ve ben evimden daha çıkmamıştım bile. İç çektim bininci kez ve elimi alınma bastırdım. Çantamı yerden aldığım gibi kapıya koştum. Anneme “Görüşürüz!” diye seslendikten sonra çıktım. Cevap gelmedi bile.

Bizim apartman aynı annem gibi pembe sabahlıklı kadınlarla doluydu. Asansör olmadığından ben altı katı merdivenlerden iniyordum. Her katta, sabahleyin gazetelerini alan, çöplerini çıkararak, belki de çocuğunu okula gönderen anneler bulunurdu. Ve hepsi, nedense hepsi pembe dantelli sabahlıklar giyerlerdi. Bazen de mor. Ama her zaman dantelli. O sabah da yine her zamanki gibi karşılaştım onlarla. Şanslıydım ki, onlar çok konuşmuyorlardı.

Bizim bir alt katımızda oturan Mina Hanım iki çocuklu, annem yaşlarında bir kadındı. O sabah her zamanki gibi saçında bigudiler ile gazetesini kapının koluna asmış olduğu sepetten alıp evine girerken bana bakıp gülümsedi.

“Merhaba Lale! Okula mı böyle?”

Biraz yavaşlayarak cevap verdim.

“Evet Mina Hanım, günaydın, geç kaldım, kusuruma bakmayın.”

“Tabii, tabii akşam annene selam söyle!”

Cevap vermedim. Yapacağı mı biliyordu. Onaya gerek yoktu. Hemen yanından sıvıştım.

Apartmandan çıktığımda kapıcımız Zühtü Bey de içeri giriyordu. Selam verdim ama o beni durdurdu. Geciktim ya, adamın ille de konuşacağı tuttu. Her zaman benim başıma gelirdi zaten.

“Laleciğim, aidatı ne zaman ödeyeceksiniz, biliyorsun hassas konu...”

İç çektim. Okula gidemeyecektim galiba.

“Lütfen annemlerle konuşun Zühtü Bey. Ben ulak da değilim, sizin mesajlarınızı iletirim; muhasebeci de değilim, ev ekonomimizi bileyim! Muhasebeci olan babam. Lütfen ona sorun. İzninizle!”

Böyle giderse hiçbir yere gidemeyecektim anlaşılacak. Sokağa doğru koşmaya başladım.

* * * * *

Yetişmeliydim! Ceza yemek istemiyordum. Koştum. Koştum. Çok hızlı koştum. Yanımdan geçen mahallenin kedisi Ömür’ü görmeden koştum. Mahallenin en yaşlısı Mehmet Kılıştır’a bir selam dahi vermeden koştum. Ağaçlardan dökülen yapraklara bakmadan koştum. Yağmurdan oluşan su birikintileriyle oynamadan koştum. Koştum da koştum. Varamayacağımı sanarak koştum. “AA! Bak ne tatlı köpek!” demeden koştum. Her şeyi arkamda bırakarak koştum. Anlamsızca. Hâlbuki biraz baksaydım etrafıma, olmaz mıydı?

Terlemiştim ışıklara gelince. Okula gitmek için bu ışıklardan geçmek gerekiyordu. Fakat bu ışıklar çok bekletirdi. Ben de bekledim. “Seksen saniye. Bir dakika yirmi saniye. Şimdi yetmiş dokuz. Şimdi yetmiş sekiz.” Beklemekten yorularak bekledim. Zaman geçsin diye bayrağa baktım. Okul bayrağına. “Ne güzel dalgalandı!” Saate baktım; yetmiş saniye. Kuşlara baktım, martının arabalara pisleyişini izledim. Güldüm. Ne komikti! Şu martılar da bir âlemde. Kanatları da yumuşacık. Saate baktım; altmış saniye. Hayır hayır; elli dokuz. Güneşe baktım ve gözlerimi kıstım. Sonra kedilere baktım: Duman’a, Tekir’e. Genç kızlara baktım. Babetlerine. Niye okulda değillerdi? Belki de benimle aynı nedenden. Anneleri, bigudili, pembe dantelli sabahlıklı kadınlardan, kapıcı Zühtü Amca’lardan, trafik lambalarından dolayı... Saate dönmüce, elli bir saniye. Geçmiyordu zaman. Ayakkabılarıma baktım. Simsiyah ayakkabılarıma. Daha yeni cilalamıştım. Yaprakları tekmeledim. Uçuştular. Çok eğlendim tekmelerken. Saate baktım, kırk yedi saniye. Niye çok yavaştı her şey? Saçlarımla oynadım. Ellerimle bigudi yaptım saçlarıma ve Mina Hanım’ı taklit ettim. “Bir, iki, üç...” diye sayarak etrafımda döndüm. Saat... Otuz beş saniye. “Hadi ama!” Bana garip garip bakanlara dil çıkardım. İnsanların birbirlerine korna çalışmalarını izledim. Sonra düşündüm, niye korna çalışıyorlar diye. Kornasız hayat daha güzel olurdu mutlaka. Dans ettim, kimseye aldırmadan. Mutlu oldum. Bir adım öne, bir adım arkaya sallandım yavaşça.

Ve saate baktım... On saniye kalmıştı. Kolumdaki saate baktığımda ise dersin ilk yarım saatine geç kaldığımı gördüm. Her şey birden yok oldu. Tüm okul, ışıklar, annemin pembe sabahlıklı arkadaşları, Zühtü Amca ve aidatları, kediler, köpekler, yapraklar, kornalar, su birikintileri...

Bir tek ben kalmıştım. Niye bugünün tadını çıkartmıyordum ki.

Sonunda yeşil ışık yandı. Fakat ben geçmedim. Durdum. Bekledim. Beklemekten bıkararak bekledim. Kararım için bekledim.

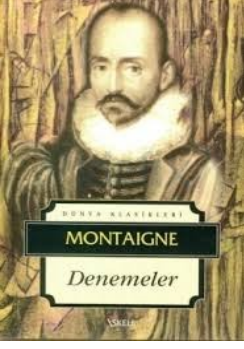
Sonunda kararımı verdim. Param da vardı, telefonum da. Işıklarda durmuş bir Kadıköy dolmuşu vardı, bir de okul. Dolmuşu durdurdum. Bir kereliğine de olsa okulu asmaya karar verdim. Arabalara yeşil ışık yanınca, hareket ettik. Ve ben okulu da tüm problemlerimle birlikte geride bıraktım.

Bir kereliğine bile olsa.

Senem YURDAKUL 8B

VKF Özel Koç Okullarının düzenlediği “Sait Faik Öykü Yarışması” nda birincilik ödülü kazanmıştır.

MONTAIGNE OKUDUKTAN

SONRA DENEMELERİMİZ

MUTLULUĞUN YOLU

Bir ip olsun burada, yukarıdan aşağıya doğru sarkıtılan. Uzun ve kalın bir ip, öyle kolay kolay kopmayan. Ne olsun bu ipin adı? Evet, buldum! “Mutluluk ipi” olsun. Her daim beklenilen, umut yeşerten, sabrı zorlayan bir ip. Siz tutmak istedikçe yakalamaya çabaladıkça aşağıdan yukarıya doğru çekilir. Adeta biri ipi tutuyormuş da çekiyormuşçasına. “Bir, iki, üç, dört, beş” derken bir türlü yakalanamaz bu ip. Oysaki zamanı vardır, beklenmesi, durulması gerekir. Kaynamamış ve oturmamış bir demlik çay gibi. Kaynaması nasıl tadının kıvamına geldiğini gösteriyorsa, sabır da mutluluk ipini yakalamamız için zamanı gösterir. Gün gelir, bir bakmışsınız mutluluk ipi serbest bırakılmış, hoplayıp zıplamanıza gerek kalmamış kendiliğinden yakalayivermişsiniz mutluluk ipini, hiç bırakmamacasına...

Merve AKIN 7B

ÖLÜM

“Ölüm” dendiğinde ürperir insan. Bir bilinmezdir, gizemdir. Sevdiklerimizi bizden ayırır, özlemdir aslında, yokluktur, yok olmak mıdır peki? Bilmiyorum.

Ölüm, aslında çoğu insanın abarttığı kadar korkunç değildir. Çünkü ölümden sonrasının nasıl olduğunu bilmiyoruz. Belki bu bilinmezlik ürkütüyor bizi ama ölüm herkes için kaçınılmaz bir son. Sonuçta bir gün hepimiz öleceğiz ve belki de ölüm, gerçek yaşamın kapısıdır. Yeni bir dünyaya açar kapılarımızı. Ölüm, imkânsız denmeyen tek gerçektir. Korktuğumuz fakat kaçamayacağımızı bilmediğimiz belki bu yüzden pek düşünmediğimiz tek gerçek. Hem korkup hem merak ettiğimiz kavramdır ölüm. Bazı sorularımızın cevapları bu kelimenin altında gömülü belki de. Hem ölüm aslında ölüm değildir, bütün bir yok oluş değildir. Yani bedeniniz ölür ama siz ruhunuzla yaşıyorsunuz. Duygularınız, ruhunuzda. Kişiliğiniz de ve siz öldüğünüzde, bedeninizi gömerler, ruhunuzu değil. Yani hala yaşıyorsunuzdur. Sadece farklı bir yerde, farklı insanlarla ve farklı bir şekilde. Ama yaşam, bitmiyor.

Ada ÖZTÜRK 7B

ÖLÜM

Ölüm konusunda düşündüğüm zaman aklıma hep şu sorular gelir: “Ölüm kötü müdür, ölümsüz bir dünya var mı, ya da ölüm acı mıdır, can yakar mı? Ölüm müdür can yakan yoksa sadece bedenimizin yok olması mıdır?”

Ölüm bana göre başka bir dünyada dirilmek, canlanmaktır. Ölüm sadece bedenimizin canlılığını yitirmesidir; ama ruhumuz hala yaşar. Yani ruhumuz yaşadıkça biz ölmemişizdir. Ölüm belki can da yakabilir ama insanı daha çok acıtan yaralanıp acı çekmektir, ölmenden önce hayattan umudunu kesmektir. Hani bazen “Ölsem de kurtulsam!” der insan. Çünkü ölüm yeni ve bilmediğiniz bir dünyanın anahtarını verir size. Bu yüzden bazıları için bir kaçıdır. Belki yeni bir hikayeye ihtiyaç duyuyor diye hayat ölüm var.

Dilay Janset HAKKO 7B

DÜŞLER VE DÜŞÜNMEK

Dünyanın gördüğü her büyük başarı, önce bir hayaldi. En büyük çınar bir tohumda, en büyük kuş bir yumurtada gizliydi. Ve bu yüzden hayaller hep gerçeklerden daha güzeldir bence.

Hayaller bizi gerçeğe götüren yoldur ve nereye gittiğini bilen bir kişiye yol vermek için dünya bir yana çekilir. Bu nedenle düşlemekten, düşmekten korkmam bilirim ki en fakir adam bir kuruşu olmayan değil, bir hayali olmayandır.

Arthur Clarke “İnsanoğlunun yapabilecekleri hayal ettikleri ile sınırlıdır.” der. Gerçekten de insanoğlu hayal ettiği müddetçe yaşar. Hayaller geleceğimizi şekillendirmede büyük bir rol oynar. İnsanlar kurdukları düşler sayesinde mutlu olurlar. Peki, düş nedir? Sözlüğe baktığımızda, gerçek olmayan şey, diye tanımlandığını görürüz. Ama gerçek şudur ki, hedeflerimizi düşlerimiz sayesinde gerçekleştiririz. Düşler gerçeklerin bir adım öncesidir bence. Düşlerimiz ne kadar büyük olursa hedeflerimiz de o kadar büyük olur. Bir filmde denilen gibi “Hep yıldızları hayal etmeliyim. Hayal etmezsem yakınına bile gidemem.” Ve unutmaya yıldızlara uzandığında, bir yıldıza sahip olamazsın belki, ama bir avuç çamur da elde etmezsin.

Bir düşünür “ İnsanlar olmuş olanlara bakarak, ‘Neden?’ diye sorarlar. Ben olmamış şeyleri düşünerek, ‘Neden olmasın?’ diye sorarım.” diyor. Ve işte fark yaratan insanlar da onlar oluyor. Öyleyse biz de istemekten korkmamalıyız.

Evet, insan, maymun iştahlı bir canlıdır. Elindekilerden hiçbir zaman mutlu olmaz ve hep daha iyisini ister ve bunlar hakkında düşler kurar. Bu bazen iyi bazen de kötü bir şeydir. Hedeflerinin her zaman büyük olması iyi tarafıdır ama o hedefleri gerçekleştirirken elindekinin farkında olmaması da kötü tarafı. Düşler insanı çalışmaya yöneltir. Çünkü o düşleri gerçekleştirmek istersin ve bunun da ancak çaba harcayarak olacağını bilirsin. Bu da seni hayata karşı daha istekli ve güçlü yapar. . Sonuç olarak, düşünmek ve düşler kurmak insanın temel ihtiyaçlarındandır. Onlar insanın yaşamını bir parçasıdır. Unutmayın, Gelecek, hayallerinin peşini bırakmayanlarındır.

Öğrencimizin kompozisyonu ALKEV Okullarının il çapında açmış olduğu kompozisyon yarışmasında 2. olmuştur.

Gözde EMİN 7A

1991'İN YAZI

Hızla koşuyordu. Eskimiş elbisesi terden bedenini sarmıştı. Sokağı döndü, sonra bir diğerini. Nefes alamadığını hissediyordu. Şimdiye kadar da rahat bir nefes almış sayılmazdı ama en azından ruhsal çöküntüye uğramış, neredeyse ölmüş de olsa "nefes almak" yaşadığının bariz bir kanıtıydı. Düşündü. Öyle miydi? Her nefes alan yaşıyor muydu? Kendi hayatı şimdikinden farklı olsaydı cevabı şüphesiz "Evet." olurdu. Bu düşünceler arkasından gelen "Buraya gel, lanet olası şey!" seslerini örtmemişti. Bu, annesi ve babası öldükten sonra ona bakıyormuş gibi görünen sahipleri Bay Morgan ve Bayan Morgan'a aitti. Elisa'nın ailesi 1991'in yazında ölmüştü. Maddi durumları zaten iyi olmayan bu aile yıkıldıktan sonra küçük Elisa'nın çaresi kalmamıştı. Akrabaları yoktu, en azından Elisa öyle *sanıyordu*. Elisa'yı sokakta bularak kandırıp işkence çektiren şu iki ucubenin yanında on senedir yaşıyordu. On dört yaşında bir kız; ev işleri ya da diğer işler için fazla özgürlükçü, kendi başına yaşamak için fazla küçük, köle olmak içinse fazla asi bir yaştıydı. Bay Morgan'a göre Elisa sokakta mendil satmak için idealdi. Açık kumral, taranmamış saçları, "Beni kurtarın." bakışlı masmavi gözleri "Mendil alır mısınız?" derken pırl pırl parlardı. Bu düşüncelerden sıyrılırken kaldırımın betonundan alev gibi yüzüne sıçrayan yaz sıcaklığını kemiklerinde tekrar hissetti. "Onları atlattım." diye düşündü.

Issız bir köşe bulmuş ağlıyordu. Zor yaşantısına rağmen bir gün bile saygısını yitirmemiş bu kız ilk kez içinden hayata küfrediyordu. Ağlamayı öz annesinden öğrenmişti; çaresiz kadın geceleri yalnız başına ince ince hıçkırarak ağlardı. Küfretmeyi ise pis sakallı, küfürbaz, tıknaz Bay Morgan öğretmişti.

- İşte buradasın.

Elisa sesle irkildi.

- Bırakın beni artık! Sizin yanınızda *yaşamaktansa* sokaklarda *ölürüm* daha iyi, diye inledi kızcağız. Cevap gecikmedi:

- Bu işler o kadar kolay değil küçük hanım. (Konuşan Bayan Morgan'dı. Bay Morgan burnundan soluduğu için konuşmaması isabet olmuştu.)

Sizden ya da hayatımdan şikâyet etmeyeceğim çünkü ikisinden de tek söz etmeyecek kadar nefret ediyorum. Gerçi ikisine de nefret edecek kadar bile değer vermiyorum. Sokakta yaşayanların seçebileceği yollar sınırlı: ya bir ayyaş olurum ya ölürüm ya da gelecekte bir gün şans yüzüme güler ve lüks arabamın içinde kolumu uzatarak yeni çocuk kurbanınızın elinden mendil alırım. Bayan Morgan sinir bozucu bir tonda kesik bir kahkaha attı.

-Duydun mu hayatım? Zengin olacakmış! Bence bu saydıkların birer seçenek değil, muazzam bir kader! Seni burada bırakırsak önce ayyaş olur, sonra bir köşede ölürverir, belki de öbür tarafta zengin olursun. Konuşmasının sonuna aynı kahkahadan bir tane daha sıkıştırmıştı.

- Size yalvarırım beni bu güzel ölümle baş başa bırakın.

-Seni bücür! Ne halin varsa gör. Yemek yemeden, parasız, açlıktan nefesin kokana dek sürün! Daha sonra da cehennemin dibine gidersin.

-Seni orada bekliyor olacağım.

Eliza'nın sözlerini duymaya fırsat kalmadan büyük bir hışımla sokağın karanlığına doğru giden bu iki itici insanın arkasından öfke dolu gözlerle bakan Elisa, en ufak pişmanlık hissetmiyordu. Geri kalan yaşamında da hissetmemek için elinden geleni yapacaktı. Sonunda yalnız kalmıştı. Düşünüyordu. Ne yapacağını bilmeyen, kendini sokakta bulmuş her insanın yapacağı gibi o da düşünüyordu. Cebinde Bay Morgan'dan çaldığı on doları vardı. Ne büyük para (!) "Akıllıca davranmalıyım." dedi kendi kendine. Yüksek sesle söylediğini fark etmemişti. Diğer bir deyişle umursamamıştı. Saat sekiz sularıydı. Belki açtı, belki susuz; ama yaşamında bir şeylerin değişmiş olmasının getirdiği duygu midesinde bir düğüm oluşturmuştu. Bu açlığını hissetmesine engel oldu. Hala açık olmasına şaşırıldığı bir market buldu. Buraya daha önce hiç gelmediğini anladi.

Abur cubur reyonlarını gözüyle tararken canı hiçbirini çekmiyordu. Tatlarını bilmezdi ki nasıl canı çeksin? Cebindeki on dolarını sıkıca kavradı. Bu ona güven vermişti. Raflara göz atarken çok tanıdık bir şey gördü. *Eski bir dost*. Şimdiye kadar en iyi tanıdığı şey. Bir daha görmemeyi umsa da kaçamadığı şey: mendiller. Yüzlercesi. En ucuz olanından beş dolarlık aldı. Bu kendine çizdiği bir rotaydı. En iyi yaptığı işi yapacaktı: mendil satmak. On dolar kendiliğinden yirmiye daha sonra otuza dönüşmezdi. Eliza çalışarak bunu başarmalıydı. Çalışacağına sevindi; çünkü çalıştırılmayacaktı. Kasaya ulaştı. Mendillerden nasıl "bip" sesi çıktığını merak etti. Ancak Elisa sormayacak kadar akıllı ve gururluydu. Parasını uzattı, üstünü aldı ve marketten hızlı adımlarla çıktı. Yürüdü, yürüdü. Bu sırada saat geç oluyor, Elisa da aynı hızla yoruluyordu. Karanlık bir köşede mendillere sarılarak kıvrıldı. Yarın için küçük olanakları ama büyük planları vardı. Uyandığında güneş henüz güçlenmemişti. Kötü yatmaktan her yeri tutulmuştu. Ayağa kalkarak vardiyasına başlamaya karar verdi:

-Mendil, mendil! Teyze, amca bir mendil!

Dilenme cümleleri sarf etmezdi. Lüks bir davette elindeki kanepeleri davetlilere uzatan şık garson edasıyla yalnızca insanlara mendil almalarını önerirdi. Gün boyu kimse mendil almamıştı. Elisa'nın hayat direnci kırılıyordu. Kendine en işlek caddelerden birini seçmişti ve aynı kaldırımında saatte iki yüzden fazla insan bulunuyordu. Akşamüstü olmuştu. Gelip geçenler azalmıştı. Yol kenarında gelip geçeni izleyen Elisa'nın gözüne cadde çok boş geliyordu. Tam önünde park eden arabaya hayran gözlerle baktı. Gıcır gıcır beyaz araba henüz batmayan güneşte daha da parlıyordu.

1991'İN YAZI

Plakaya dikkat etmemişti. Büyük olasılıkla arabada en sıradan görünen şey plakaydı. O hayranlığını gizleyemezken bir adam, şık giyimli genç bir adam, arkada bıraktığı arkadaşına bir selam çaktıktan sonra pahalı olduğu her halinden belli olan arabasına bindi ve tek başına oradan uzaklaştı.

Elisa hem utanmış hem de arabası kadar şık olan bu beyefendiyi dikkatle süzmüştü. Araba park ettiği yerden ayrılınca yerdeki bir şey Elisa'nın gözüne çarptı. Tam önündeki asfaltta duruyordu. Elisa kalktı ve onu yerden aldı: siyah, marka bir cüzdan. İçi para doluydu! Banknotlar neredeyse cüzdandan taşacak kadar kalabalıktı.

Parayı cebine atıp kalan hayatını kurtarmak Elisa'nın aklının ucundan bile geçmedi. Aksine parayı sahibine ulaştırmak için bütün hızıyla koşmaya başladı. Yetişemedi, yetişemezdi. Cüzdanı isteksizce cebine koydu. Cebinin delik olduğunu fark edince diğer cebini denedi. Eskimiş, yamalı montunun sağ cebi bu iş için uygundu.

Son yapraklar dökülmüştü. Sonra kuru dallar beyaza boyanmıştı. O beyazlık da eriyip yerini yeşilliğe bırakmıştı. Hala yeşilin hâkim olduğu günlerden birinde, Elisa sokaklardaydı. Sabahın beşiydi. Elisa bir sene önce marketten aldığı ilk mendilleri hatırladı. Ne çok şey değişmişti o günden bugüne. Elisa her geçen gün bir öncekine göre daha fazla kâr etmişti ama bu paralar karnının doymasından, bir kaç parça giysi almasından başka bir işe yaramamıştı. "Her şeye rağmen yaşıyorum. Mutluyum. En önemlisi özgürüm." dedi içinden. Başında bir yetişkin olmadan da her işini halletmişti. İnsanlar onun masum ve canlı gözlerine baktıklarında namuslu bir şekilde çalıştığına yürekte inanıyorlardı. Bu çok büyük bir avantajdı; çünkü Elisa birisi elinin tersiyle onu kovaladığında çok ama çok üzülüyordu. Neyse ki onun bu kadar üzüldüğünü görüp yardım edenler çıkıyordu. Elisa kazandığı bozuklukları biriktirmeyi bilirdi ve kazancını hep iyi işlere harcardı. İnsanlar "Bozduğum yok bu gün, gerçekten." dedikleri zaman gülümseyerek "Ne demek? Başka sefere artık. Yine de çok teşekkürler." diye yanıtlardı. Çünkü Elisa bozukluğun olmamasını çok iyi bilirdi. *Onun bazen bozukluğu bile olmazdı.* Elini sağ cebine attı. Oradaydı. Bir kuruşuna bile dokunulmamış bir şekilde sahibini bekliyordu. Sıradan başlayan bir günde arabaların arasında dolaşırken bir şey gördü. Beyaz bir şey. Hala parlaktı. O muydu? Hayır hayır. İmkânsız. Sürücüsü hiç de değişmiş sayılmaz. Hala şık. Ona doğru koştu. Kırmızı ışıkta duruyordu ama Elisa bir çita gibi kaçıyormuşcasına ona doğru koşuyordu. Cam yavaşça açılıyordu ki...

B... bende size ait bir şey var. Nasıl söylesem? Şey, siz onu düşürdünüz ve ben de aldım. Gerçekten sizi ç...çok aradım ama bulamadım. Kötü bir niyetim yoktu. B...ben bir kuruşuna bile dokunmadım, bayım.

-Ne diyorsun sen? Ne düşürmüşüm? Saçmalık. Çekil önümden, bak yeşil yandı. Ezileceksin.

Araba tam giderken Eliza saniyeler içerisinde cüzdanı cebinden çıkarıp arabanın camından içeri attı. Cüzdan ön koltuğun üzerine düştü. Louis, cüzdanı fark edince eski günlere döndü. İlk önce cüzdanın çalındığını düşündüğü o anı hatırladı. Sonra da umursamamıştı; çünkü o paralara bir daha ihtiyacı olmamıştı. Onda aylarından binlerce vardı. Şu anda o paraları ve o cüzdanı çok umursuyordu. Arabayı kenara çekti. Parayı saydı. Tam bıraktığı gibiydi. O mendilci kız parayı hiç kullanmamıştı. "O kız sıradan değil. Başkası olsa bir senede o parayı bitirip, cüzdanı da satmıştı.

Bir teşekkürü hak ediyor." Bu cümleleri söylerken gerisingeri Elisa'ya dönmekle meşguldü.

-Ben çok teşekkür ederim. Bana cüzdanı verdiğine inanmıyorum.

-O size aitti... Size aitti, değil mi?

-Haha, evet.

Cüzdanındaki parayı Elisa'ya uzattı Louis. "Al, bu senin. Benim teşekkürümdür."

-Kabul edemem, efendim. Teşekkür ederim.

Elisa tekrar koşuyordu; ama bu kez başka bir yöne. Aradan bir hafta geçmişti Louis mendilci kızı nerede bulacağını biliyordu. Yıllar önce park ettiği yere park etti. Elisa tam karşısındaydı.

-Tekrar karşılaştık. Seni tanımak isterim, küçük kız. Lütfen benden çekinme ve gözü tok bu şirin kızla bir sohbeti bana çok görme. Yarın saat dörtte bu adrese gelir misin? Sana sadece yardım etmek istiyorum. Anladığım kadarıyla birileri seni çalıştırıyor...

-Hayır. Kendi kendime yaşıyorum, dedi Elisa.

-Beni ikinci şoka uğrattın! Okula gidiyor musun? Yani hiç gittin mi?

Elisa bunu hiç düşünmemişti. Bu soruya verecek cevabı yoktu yalnızca başını öne eğdi ve biraz önce adamın eline tutuşturduğu karta baktı. Üzerinde yakın bir adres yazılıydı.

-Her neyse yarın seni bekliyor olacağım. Görüşmek dileğiyle. Sadece iyi niyetli olduğumu bil küçük arkadaşım.

Elisa bütün gece düşündü. Annesini... Babasını... Onların şu an yaşamadıklarını hatırlatan yaz mevsimini... Bay Morgan ve Bayan Morgan'ı... Onların yanına hiç gitmemiş olmayı... Okulu ve öğrencileri... Okumayı çok isterdi. Elisa öğrenmeyi çok severdi ama ona bir şeyler öğretecek biriyle karşılaşmamıştı oysa bugün gelen adam ona bir şey öğretmişti: hayal kurmayı. Gitmemeye kararlıydı ama şu anda adamın sözleri kulağında çınlarken fikri değişiyordu. Yarın gidecekti! Ertesi gün saatin dört olmasını iple çekti. Dörtten önce yola çıktı ve dördü beş geçte kendini malikânenin önünde buldu. Gözlerine inanmadı. Adresi tekrar kontrol etti. Adam bu gösterişli malikâne de yaşıyor olmalıydı. Utanarak büyük demir kapıyı açtı. Büyük bir bahçenin uzun patikasında yürüdü, kapıya uzanan basamakları kaplumbağa hızında tırmandı. Kapıyı çaldı. Kapıyı açan beyaz gömlekli ince bir kadındı:

1991'İN YAZI

-Merhabalar. Patronum geleceğinizden bahsetmişti. Tam vaktinde geldiniz. Siz buyurun içeri geçin, ben kendisine haber vereyim.

Elisa hayranlık dolu bakışlarla şık konağı süzdü. *Yine* o hayranlığını gizleyemezken adam geldi:

-Hoş geldin. Gel, içeri geçelim.

Eliza bu sevecen sözlerden bile çok korkmuştu ve neredeyse titriyordu. Girdikleri yer saraydan farksızdı. Pahalı, oymalı mobilyalara, Elisa'nın hayatında görmediği paraların harcandığı belliydi.

-Adın neydi, dedi Louis.

-Elisa.

-Merhaba Elisa, dedi Louis. Bu isim onda çok şey çağırıyordu ancak bu düşüncelerden sıyrılmayı bildi. Devam etti:

Geleceğini umuyordum ama bundan pek emin değildim. Öncelikle geldiğin için teşekkür ederim. Ben de en az senin kadar heyecanlıyım. Louis ortamı yumuşatmak amacıyla samimi bir kahkaha attı ama Elisa'nın söyleyecek sözü yoktu ve bu sessizliği birçok şeyi açıklıyordu.

-Elisa, arabada senle konuştuktan sonra eve gelemedim. Senin gibi özel bir insanı orada yaptığı iyiliklerle bırakamadım. Gerçekten çok özel bir insansın. Kaç çocuk işçi hayata bu kadar olumlu ve dürüst bakar bilmem.

-Teşekkür ederim efendim fakat beni buraya neden çağırdığınızı henüz anlamış değilim. Gerçi neden geldiğimi bile bilmiyorum. Belki konuşma tarzınız, belki de sihirli bir güç beni buraya getirdi.

-Aynı sihirli güçten söz ediyorum, küçük kız. Yolda gördüğüm herhangi bir çocuktan farklısın bu yüzden aynı güç beni seninle tanışmaya zorladı. Ben bu sihirli gücü "kader" diye isimlendirmeyi tercih ediyorum. Benden gelecek en ufak yardım senin kaderinde var.

-Ben sizden yardım almak için gelmedim ki. Geldim çünkü sizin sayenizde bir şeyin farkına vardım: Ümitlenmenin ve hayal kurmanın farkına vardım. Çok parlak bir yaşantım olmadı. Çocuklar gibi oyun oynamadım ya da okula gitmedim. Ailemi uzun süre önce kaybettim ve çok acı çektim. Sizin sahip olduklarınıza sahip olamadım ama sahip olabilmeyi de hayal bile etmemiştim; çünkü yaşama sevincimi yitirmiştim. Siz onu tekrar yerine getirdiniz. Annem bana çok iltifat ederdi ama o öldükten sonra bir tek güzel söz duymadım. Her şeye rağmen siz geldiniz ve bana çok güzel şeyler söylediniz. Kendime olan bakış açımı değiştirdiniz. Dün gece hayal ettim! Belki bir gün gerçek bir ev sahibi olurum diye... Ben size teşekkür ederim, bayım. Louis'in gözleri dolmaya başlamıştı. Bunu fark ettirmeden konuşmaya çalıştı:

-Benim de anne-babam öldü, seni anlıyorum; ama o zamanlar ben çok da küçük değildim. Bir de kardeşim vardı. Bizi bir aile... Aile dediğim bir karı-koca, bizi yanına almak istedi. Bizi evlerine götürdüler. Onlarla yaşanmayacağını anladığımda oradan kaçtım. Sokaklarda çaresiz, kaybolmuş bir şekilde dolaşırken çocuk esirgeme kurumundan gelen birileri beni bu kuruma götürdüler. Bana orada çok iyi baktılar ve bir gün zengin bir aile beni evlat edindi.

Bu evi, arabayı bana onlar aldı. Beni okula gönderdiler. Onlar benim öz ailem sayılır. Kardeşimi sorarsan kaçtıktan bir iki gün sonra onu da yanıma almayı planlamıştım ama yapamadım. O çift beni ölümle tehdit etti. Eğer onu alırsam ömür boyu peşimizi bırakmayacaklarını söylediler. Ben üzülüyordum ama yaşaması için onu orada bırakmak tek çareydi. Bir daha hiç göremedim onu. Şimdi yolda karşılaşısam tanımam herhalde. Söylemek istediğim şu ki eski günlerimi hatırlayıp gerçekten hak ettiğine inandığım çocuklara yardım etmeye çalışıyorum. Yani hep isterim; ama bu isteği en çok senin için duydum, Elisa.

-Affınıza sığınarak soruyorum; ailenizi ne zaman kaybettiğinizi hatırlıyor musunuz?

-1991 yazı, neden sordun?

Odadaki tüm nesnelere yüzünde gülücüklerle dans etmeye başladı birdenbire. Kirlentler koyluğa sarılmış dans ediyor, kristal şarap bardakları birbirine incitmeden tüm zarafetleriyle vals ediyor, yerdeki halı ise üstündeki her şeyle birlikte havada bir oraya bir buraya savruluyordu büyük bir neşeyle. Yaşamında duyduğu ne kadar masal varsa hepsinin mutlu kahramanı oluvermişti Elisa bu cevap üzerine. Ne olduğunu bile anlamaya çalışmadan, zihnindeki şimşekleri, yüreğindeki gelgitlerin kendisinde yarattığı çalkantıları dinlemeden, duymadan belki de hayatında yıllardır ilk kez yağmurun şeffaflığı gibi güneşin sıcaklığı gibi gerçek bir gülümseme savurdu yaşamına. Belki yıllardır ilk kez gülümsedi Elisa.

Selin ILDIR 8A

SOMA

Soma'da can verdi ekmek parası için çalışan yüzlerce masum madenci

Onların hiçbir suçu yoktu, ölümleri ihmaldendi.

Madende çalışmak bir kader mi?

Alınlarının teri, yüzlerinin karası nasıl da güzeldi...

Sude FETTAHOĞLU 7A

Bu olay olmadan önce

Kimse dedi mi "Soma" diye?

Evet, artık çok geç

Kimse demedi sana: "Hayatını seç!"

Kömür karasıyla yüz karası

Farklı ama sonuç ekmek parası.

Resim defteriyle beklerken babasını

Çizmişti mimik elleriyle canının yarısını.

Eve geldiğinde bir sürü ayakkabı kapıda bekler

Babası artık beyaz örtülü

Yok kara bir yüzü...

Yerin iki kilometre altında

Kaza kaza cennete düştüler

Saati beş lira, ölümün soğuk elinde

Kim bilir nasıl üşüdüler?

Şimdi bana adaleti anlatma!

"Yüzlerce kişi öldü!" demesi kolay

Düşünsene "Babam öldü!" dediğini!

Kelimeler çıkar mı dudaklarından?

Bak işte babası çıkmadı yerin altından

Mahmut çıkmadı, karısı hamile

Uzat elini bir kere

Kalmasın gözyaşları o masum yüreklerde...

Ada ÖZTÜRK 7B

Yüz karası değil, kömür karası

Sessizliğin arkasında yatan,

Yürek yarası...

Çok kazdılar ya

Cennete düştüler.

Cennete giderken yanlarında

Bir maden yarası,

Mutsuzluğun pençesinde

Yaralı çocuk havası,

Tam bir can pazarında

Ufak bir umut ışığı ararken

Yüreğimiz hala kömür karası.

Haddini bilmeyenlerin

Ağzında bir cahillik yarası,

Yanan kömür değil,

Yüreğimizde bir iz

Tam bir ömür yarası...

Yaralı bir kuş

Kanadında kan karası.

Bitmeyen bir acının

Tam yarısı

Yüreğime oturmuş da

Kalkıp gitmez

Ölüm acısı...

Ece KONAK 7B

SABAH ÇAYI

Belki yıllardır ilk kez gülümsüyordu Tarık Bey. Suratındaki bütün kaslar, uzun süredir almadıkları bir şekli aldıklarından olsa gerek, kas kas kasılmıştı ve hissettiklerini anlatmaya kalksa, saatler sürebilirdi. Uzun süredir bu kadar mutlu ya da huzurlu olmamıştı. Elleri heyecandan titriyor, elindeki mektubu düşürmemek için çok uğraşıyordu. Kimseyi rahatsız etmek istemiyordu ama böyle korkuları olmasaydı haykıracaktı heyecanını, mutluluğunu, gönlünde yeşeren umudu.

“Bir çay daha ister misin Ağabey?”

Tarık Bey, o sabah uyandığına neredeyse şükretti.

Eğer sabah; daha soğuk, daha sessiz, daha durgun olsaydı, çıkmayacaktı dışarı Tarık Bey. Öyle sabahları sevmezdi o, hiç sevmezdi hatta. Sessizlik Tarık Bey'in kafasındaki sesleri canlandırır, anıları su yüzüne çıkarır, onu karşı konulmaz bir hüznle karşılaştırırdı. Sabah daha soğuk, daha sessiz, daha durgun olduğunda Tarık Bey tek odalı evinde kalıp uyumayı tercih ederdi. Neyse ki o sabah, sıcak, canlı ve kalabalıktı. Neyse ki. Saatine bile bakmadan yatağından kalktı ve ekipmanlarını aldığı gibi kendini dışarı attı. Nasıl olmuştu, hatırlamıyordu; ama şu rezil İstanbul'da geçen on yıl içerisinde adeta ezberlemişti şu sokakları. Kim nerede yaşar, hangi saatte hangi sokak hangi yemek kokar, hangi kediler vardiyaadır, hangi sokakta hangi oyun oynanır, hangi saçları pembe tokalı kız çocuğu, on koca yıl içerisinde, hangi genç kıza dönüşmüştür, hangi on yaşındaki erkek çocuk on yıl sonunda hangi ilde askerliğe atanmıştır, hepsini tek tek biliyordu Tarık Bey. Tarık Bey'in en iyi bildiği şeylerden biri de, Kandilli'deki en iyi çaycılardı. Bir sabah, soğuk olsun ya da olmasın, çaysız atlatılamazdı.

Son on yıldır aynı çaycıya gidiyordu o, balık tuttuğu yerin tam yanında bulunan bir çaycıya. On yıldır aynı yerde balık tutuyordu, on yıldır aynı yerde yaşıyordu, aynı kişilerle konuşuyordu, aynı şeyleri yiyor, aynı şeyleri söylüyordu. Sıkılmış mıydı? Hayır. Sıkılmamıştı. Özlemişti. Çok özlemişti. Otuz beş yaşındaydı, yalnızdı, yirmi beş yaşında şu sevdalılar şehri İstanbul'a gelmişti ve o günden beri de hiç dışarı çıkmamıştı. Hiç ailesini görmemişti. İstemişti de, olmamıştı. Ailesi yedi kişiden oluşuyordu, annesi, babası, dört kardeşi ve o. Kardeşleri ülkenin dört bir yanına taşınmış, birbirinden kopmuşlardı; kendilerine yeni bir yaşam kurdukları gibi, eskiyi de tamamen geride bırakmışlardı. Annesi ve babası köylerinde yaşıyorlardı, arada sırada Tarık Bey'in kardeşlerinde kalıyor, günlerini huzur içinde geçiriyorlardı. Tarık Bey'i unutmaya çalışarak. Yıllar önce, kesin olmak gerekirse tam tamına on yıl, Tarık Bey İstanbul'a gelmeye karar vermiş, küçük bir gezinti, bir bahar tatili derken, kendisini bütün parasını kumarda harcamış olarak bulmuştu.

Ailesine parasız pulsuz kaldığını açıklamak istememişti. Utanmıştı, korkmuştu. Sanki yapsa dünya başına yıkılacak, zaten olanlardan daha da kötüsü olacak gibi hissetmişti. Ailesinin yüzüne nasıl bakacağını bilmiyor, kendisini çaresiz ve mutsuz hissediyordu. Bir bahar tatili olarak gittiği şu İstanbul'da ailesinin bütün birikimini, bir akşamda yediğini söylemek hiç istememişti ailesine. Bu nedenle de, hata üzerine hata yapıp bütün iletişimini kesmişti onlarla. Mektuplarına cevap vermemişti, telefonlarını açmamıştı, onları unutmaya çalışmıştı kendince. Ailesini, kendisinin bütün birikimleri alıp kaçtığına inandırmıştı. O zaman ona en doğru gelen çözüm bu olmuştu fakat şimdi bütün hatalarını anlıyordu. Sonunda Tarık Bey de şu sevdalılar şehri İstanbul'da, nasıl olduğunu anlamadan, düşe kalka, bir hayat kurmuştu kendine. Balıkçılık yapıyordu, tek odalı, Kandilli'deki evinde yaşıyor, kendi kendine sakin bir yaşam sürmeye çalışıyordu. Düşe kalka, azla yetinerek geçimini sağlıyordu. Ve Tarık Bey'in yıllarca ailesiyle konuşmamak için özenle sarf ettiği çaba, ailesine Tarık Bey'i unutturmuştu. Her iki taraf kendi hayatlarına devam etmişti, bir süre kadar. İlk başta bu onu rahatsız etmiyordu ama işler değişmişti sonradan. Yaptığı yanlış anlayınca düzeltmeye çalışmıştı Tarık Bey, çok çalışmıştı, mektuplar göndermişti, telefonlar açmıştı, bir kere gidip görevim bile demişti; ama hiçbirisinde ailesi ona yanaşmamıştı. İlk kazandığı doğru düzgün parayla annesine kırmızı bir elbise almıştı, tam onun beğeneceği türdendi, çok abartılı değil, sade. Bu elbiseyi bir kutuya koyup ailesine yollamıştı, yanında da o ve yeni ailesi gibi olmuş beş yaşındaki Ali ve Mustafa bir de Ahmet'in ellerinde koskocaman bir balık tuttıkları bir fotoğraf. Cevap gelmemişti. Bir sonraki sefer de babasına simsiyah bir şapka almıştı, en fiyakalısından. Göndermişti de yine cevap yok. Ama Tarık Bey umutsuzluğa kapılmamak için bin bir uğraş veriyordu, sonraki sefer de evlerine bir çaydanlık almıştı, onu göndermişti, beğenirler de kullanırlar diye umarak. Ona da cevap gelmeyince, büyük hayal kırıklığına uğramıştı. Ailesinin ne büyük dargın olduğunu anlamıştı. Fakat hala, cevap gelmese de, en azından ayda bir fotoğraf, mektup, yeni bir hediye gönderiyordu, aramaya çalışıyordu onları. Hala kazandığı paranın yarısını gönderiyordu her ay onlara, paraya ihtiyaçları olabilir düşüncesiyle. 10 yılın sonunda affedilmek istiyordu. Çünkü ailesine duyduğu özlem onu yiyip bitiriyordu. Çünkü ailesi onu affetse, kendisini affetmesi çok daha kolay olurdu. 10 yıldır, her lanet sabah gittiği çaycıya bebek adımlarıyla yürüyerek ulaştığında, saat çoktan altı buçuk olmuştu. Uyanalı ne kadar olmuştu hatırlamıyordu Tarık Bey, fakat normalde çaycıya altı gibi varmış olurdu, bu da demek oluyordu ki geç kalmıştı.

Çaycı, çoktan sessizleşmeye başlamıştı. Balıkçılar genelde erken gelirlerdi, sabah saatlerinde daha çok balık bulabilirdi çünkü. Ve Allah biliyordu ki, satacak biraz daha fazla balık, hepsinin işine gelirdi. Tarık Bey dâhil. Boş bulduğu ilk masaya oturdu ve yüzüne vuran sabah rüzgârının tadını çıkardı. “Tarık Ağabey! Geç kaldın Tarık Ağabey, tostlarımız kalmadı bu sabah.”

Küçük Mustafa, üç masa öteden Tarık Bey’e bağıyordu. Küçük Mustafa, çaycının sahibi Ahmet’in oğluydu, baba-oğul bir de Ahmet’in yeğeni Ali ile işletirlerdi çaycıyı. On yaşında mı neydi, bebek halini görmüştü Tarık Bey onun. O zamanlar yeniydi. Tanımıyordu kimseyi. Ve o çaycıya gelmeye başladığında Mustafa yoktu ortada; fakat doğduktan sonra bebeği her gün çaycıya getirmişti Çaycı Ahmet. Sessiz sakin bir bebektir Küçük Mustafa. Sevimliydi. Biraz fazla uyurdu, bu da Çaycı Ahmet’in işine gelirdi zaten. İki yıl sonra da kuzeni Ali doğmuştu. Ali daha gürültücü bir çocuktu ve her ne kadar bu diğer müşterileri rahatsız etse de, Tarık Bey hiç rahatsız olmazdı. O, biraz sessizlik için kafasındaki sesleri dışarıdaki seslerle dengelemeye çalışırdı. Ali’nin aguları, konuşmak için, anlatmak için, dikkat çekmek için verdiği gürültülü çabaları; bu nedenle onun kulağını tırmalamazdı. “Bana bir çay bir de reçelli ekmeği getir yeter, Küçük Mustafa.” dedi Tarık Bey sessizce. Sessizce söylese de, Mustafa’nın onu duyduğunu biliyordu. Mustafa büyüdükçe sessizliğinin tamamını kaybetmiş, çok konuşkan, geveze, gürültülü bir çocuk olup çıkmıştı. Hala her sabah Tarık Bey’le konuşur bunca zamandan sonra hala Tarık Bey’in gözüne girmek için çok bir çaba harcardı. Hâlbuki Tarık Bey bu cılız, geveze çocuğu her haliyle severdi. Kendi çocuğu olmadığından, Mustafa’yı ve Ali’yi kendi çocuğu gibi görürdü. Ahmet’in de bununla bir sorunu olduğunu düşünmüyordu. Çaycı Ahmet iyi adamdı. Gözü işi ve çocuklarından başkasını görmez, Ali’yi kardeşi ve kardeşinin kocası vefat edince yanına aldığı gibi, onu Mustafa’dan ayırt etmezdi, herkese saygılı davranırdı, huysuz ve kötü huylu olduğu günlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Ve en önemlisi de Tarık’ın büyük ihtimalle tek dostuydu. Kaç gün geçirmişlerdi beraber, kaç gün atlatmışlardı, neler yaşayıp, neleri beraber aşmışlardı, artık sayısını bile sayamıyordu Tarık. O kadar çoktu. Etrafını seyretmeye başlayınca Tarık Bey, zamanı unutup gitti. Küçük Mustafa’nın yanına bıraktığı ekmeği, çayı bile fark etmemiş, güzelim çayı soğutmuştu. Normalde sabah çayını soğutmamaya çalışırdı; ama bu seferlik mazur görmüştü kendisini. Kafasında çok şey vardı. Martılara dalmıştı gözleri. Denizin hırçın dalgalarını izlerken, reçelli ekmeği ne kadar sevdiğini unutmamıştı. Balıklara bakakalmıştı Tarık Bey, bakarken de unutmamıştı işlerini, güçlerini.

“Ağabey.”

“Ağabey baksana. Nereye bakakalmış bu yine?”

“Bilmiyorum ki. Hep dalıyor böyle, alıştık artık, biraz sonra geçer.”

“Ağabey, ağabey. Orada mısın?”

Tarık Bey kafasını kaldırmamasıyla, yanı başında ona endişeli ele gözlerle bakan iki küçük çocuk gördü, bu çocuklar Ali ve Mustafa’dan başkası değildi.

“Ağabey?”

Tarık Bey dikkatini toplamaya çalıştı, belli ki uzun bir süre aynı yere bakmıştı, gözleri odaklanmakta zorlanıyordu çünkü. Gözlerini Tarık Bey’e korkusuzca diken çocukların gözlerine dikti sakince. Derin bir nefes aldı ve sanki her şey normalmiş gibi onlarla konuşmaya başladı. “Ne oldu Mustafa, Ali? Hesap istemeye mi geldiniz yoksa?” Ali ve Mustafa şaşırılmış surat ifadeleriyle birbirlerine baktıktan sonra kafalarını çevirip Tarık Bey’e geri baktılar. “Sana mektup var diyecektik; ama meşgulsen...” Çocuklar gitmeye yeltendiler; ama Tarık Bey onları kollarından yakaladı.

“Ne mektubu?”

“Bilmiyoruz ki ağabey. Sana gelmiş, biz nereden bilelim?”

Tarık Bey’e çok uzun bir zamandır mektup gelmiyordu, hem de çok uzun zamandır. Belki bir gün gelirse diye, hemen okuyabilmek için en çok zaman geçirdiği yeri adresi olarak verirdi her yere ki bu da Ahmet’in çaycısı oluyordu. Ama daha önce ona hiç ailesiyle yaşadığı hadiseden sonra doğru düzgün bir mektubun geldiğini görmemişti. Gelse gelse, on yıl önce geçirdiği hadiseyi daha duymamış olan uzak kuzenlerinin ondan para taleplerini içeren mektuplar oluyordu. Tarık Bey bunları mektuptan bile saymazdı. Mustafa’nın ona titrek ellerle uzattığı mektubu büyük bir heyecanla aldı ve adresine bile bakmadan okumaya başladı. Mustafa ve Ali, Tarık Bey’in gözlerinden akan mutluluğu görmeden gitmişlerdi.

Yazan Tarık Bey’in annesiydi. Tarık Bey’in on sene sonra, sesini duymak, yazısını okumak istediği ilk kişiydi. Annesi kırmızı elbisesiyle, babası da siyah şapkasıyla fotoğraf çekilmiş, onu göndermişlerdi. On yıl sonra bile, hiç değişmemişlerdi, hala genç, hala mutlu, hala canlı gözüküyorlardı. İki de gülümsüyordu. Oysaki Tarık Bey ne kadar da değişmişti, yüzündeki çizgiler çoğalmış, gözleri çökmüş, mutsuzluğu yüzüne vurmuştu. Mutluluk insanı gençleştirirdi, Tarık Bey bunu çok önceden anlamıştı. Mutsuz olduğu o on sene, ona yirmi sene gibi gelmişti. Fotoğrafın yanında bir kâğıt parçası daha vardı, bir bilet. Bu biletin hangi ilden hangi ile olduğunu anlayan Tarık Bey kocaman bir kahkaha attı. Eve gidiyordu. Canım evine.

Belki yıllardır ilk kez gülümsüyordu Tarık Bey.

Senem YURDAKUL 8B

SOKAK HAYVANLARI

Sokaktaki hayvanlara elimden geldiği kadar yardım etmeye çalışıyorum. Fakat tabii ki bu sadece benle olacak bir iş değil. Herkesin aynı bilinçte olması gerek. Etrafımızda yaşayan tüm varlıklara karşı duyarlı davranmalıyız.

Ben hayvanların özellikle sokak hayvanlarının yaşam koşullarından çok rahatsızım. Kendimce çözümler buluyorum onlara. Mesela bir iki yıl önce sitemize giren kedilere ev yapar, her gün yemek getirirdik. Sokaktaki hayvanlar, inanın ki sokaktaki insanlar kadar çaresiz ve açlar ve sokaktaki insana yardım ettiğimiz kadar, hayvana da yardım etmeliyiz. Onlar yalnız, yuvasız, aç ve çaresizler. Bir köşeden izliyorlar hayatı. Onların sahipleri yok. Bir köşede uzanıp yemek umuduyla, aç gözlerle bakıyorlar insanlara. Onlara göre hayat, bambaşka. Sokakta ne var ne yoksa bütün gün görüyorlar, öğreniyorlar. Önlerinden geçen ayakkabıları sayıyorlar. Bu yüzden sokaktaki hayvanlara yardım etmeliyiz.

BİR KÖPEĞİN GÜNCEİ

Ben; aç, çaresiz, yalnız bir köpeğim. Sabahları gözlerimi açar, şu eski, sessiz binanın önüne yatar, hani yaşlı arkadaşım var ya, en üst katta oturan onun gelmesini beklerim. Bazen yemek getirir bana. Sıkılınca binanın etrafında turlarım. Beni her gün o binanın önünden kovmaktan hala sıkılmamış olan kapıcıdan kaçırım. Büyük sopası var ya, onu eline alır koşturur arkamdan. Bense koşup arkadaşımın kırmızı arabasının altına saklanırım kapıcı gidene kadar. Sonra tekrar köşeme döner, belki uyur, belki kuyruğumu kovalarım ama açlıktan zayıf düşmüş bedenimle yapacak çok şey de bulamam. İyi insanların olmasını umut ederim.

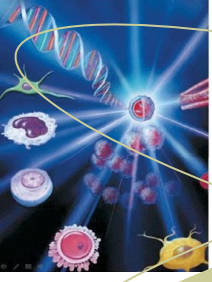
Gözüm doymaz değil ama açım işte. Siz bir günde 3-4 öğün yemek yerken, ben ekmek kırıntısı beklerim. İnsanların ayaklarıyla yanlarından kovmasına karşın kaçmak, hobilerimdendir... Sonra akşam olur, köşeme yatarım. Belki şanslıyım tok, belki de sıradan bir gün gibi aç yatarım.

Ada ÖZTÜRK 7B

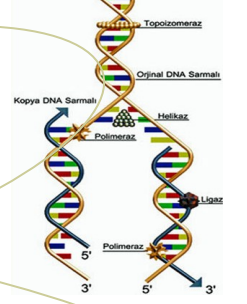
Üç gündür yemek yemiyorum. Açım, evsizim ve sevgisizim. Arada sırada geçen sahipli köpeklerle konuşuyorum. Hepsi sıcacık evlerde yaşıyorlar ben ise kapı önlerinde. Onlar her gün nefis köpek mamaları yerken ben çöpte bulduğum üç dört kemikle karnımı doyurmaya çalışıyorum. Bugün hava yağmurluydu. İyice ıslanmış ve üşümüşüm. Birilerinin beni fark edip önüme bir parça yemek bırakacağını umuyordum. Öyle olmadı. Yine çöpte yemek aramaya gittim. Bugün sadece iki tavuk butu kalıntısı bulmuştum, şanslıyım, karnımı doyurdum. Karşı evde oturan bir köpek vardı adı Paşa'ydı. Her gün düzenli bir şekilde sahibiyle yürüyüşe çıkardı, en iyi arkadaşımdı. Fakat hayatlarımız ayırıyordu. Onun sevgi dolu bir yuvası ve onu düşünen sahipleri vardı. Bense sokağın acımasızlığında kaldırımlarda geçiriyordum ömrümü. Başımı okşayıp ardına bakmadan giden biri bile mutlu ediyordu beni, öyle özel mamalara falan gerek yoktu yemek artıklarıyla da idare ediyordum.

Şimdi gün bitti, karanlık çöktü. Paşa evine gitti, ben de bir eve kavuşma ümidiyle paspasın üstünde uykuya daldım.

Mehmet Emir KAYMAZ 7B

KLONLANMA NEDEN YASAKLANMALIDIR?

Ben Murat Varlık, 6B sınıfında okuyorum. Öncelikle şunu demek istiyorum ki klonun bir kobay fareden, bir şeyler bozulduğunda kullanılan alet çantasından ve GDO'lu bir patatesten farkı yoktur ve bunu rahatlıkla kanıtlayabilirim: Kalbinizde problem olduğu için makine takılacak, hemen klon yardımcımız olur. Klonun kalbini alırız ve size takarız. Zaten klonu önemseyen yok, onu seven de yok, hele hele en kötüsü de bu: Cenazesi kılındığında onu bekleyen bir kişi bile olmadığına göre neden o her şeyden habersiz, masum, arkadaşı olamayan yavrucağın hayatını almamalım!

Sizlere verdiğim bu acı; ama gerçek olan örneği kovalayan ne yazık ki bir sürü örnek var. Klonlanma yoluyla doğan ilk çocuklar kobay olarak kullanılacağı için “İnsan Hakları ve Çocuk Hakları”na aykırı olacaktır. Bunları saymıyorum bile bilim insanları bu çocuklar üzerinde deney yaptıktan sonra çocuklar doldurulup Koyun Dolly gibi müzede “BAŞARI” diye sergilenecektir. Ayrıca Koyun Dolly klonlanma sonrası virüs kapmıştır. Baştan sona klondan oluşan bir ordu hayaline de sahip ülkeler var. Üstelik bu teknolojiye sahip olan ülkeler bütün dünyayı ele geçirebilir.

Klonlama yasal olursa dünya çapında ekonomik kriz olur çünkü artan nüfusla insanların ihtiyaçları karşılanmamaya başlayacaktır. Zaten 21. yüzyılda olmamıza rağmen su-yemek-barınma gibi temel ihtiyaçlar hala dünyanın birçok ülkesinde karşılanmamaktadır. İlk önce bu ülkelerin ihtiyaçlarını karşılayalım, değil mi? Dünyamız kirlenmesine rağmen artan nüfusla birlikte daha çok çevre kirliliği olacak ve bu sefer çıkışı olmayan bir kancaya takılmış olacağız. Hayatımızda çok ihtiyaç duyduğumuz kimliğimiz karışabilir. Aynı kişiden birden fazla olunca, fark kalmaz, ayırt edilemezler. Suç oranı artar; çünkü kimin suçlu olduğu anlaşılamaz.

Klonlar insanlar tarafından üretildiği için yapay insanlık oluşacak ve “GERÇEK İNSAN” kavramı yok olacaktır. Belki de klonlamanın yasaklanmasının en önemli nedeni ise her insanın özel ve tek olmasıdır. Klonlama ise insanın bu özel olma, tek olma özelliğini ortadan kaldırır.

Murat VARLIK 6B

AĞAÇLARIN GİZEMLİ DÜNYASI

“Ağaçların Gizemli Dünyası” adlı proje yarışması 22 Mart 2014 Cumartesi günü 5, 6 ve 7. sınıf öğrencilerimiz Ece KONAK, Ege KILINÇ ve Lara ÇINAR’ın katılımı ile FMV Özel Ayazağa Işık Ortaokulunda Sosyal Bilimler Bölümü öğretmenleri liderliğinde gerçekleştirildi.

Projemiz, bir Akdeniz servisi olan “Irmak Ağaç”ımızın okulumuzun simgesi seçilme sürecini işlemek üzerine yapılandırıldı. Öğrencimiz Ece Konak’ın aşağıda yer alan senaryosuyla kısa film çekildi. Görsel Sanatlar Bölümü de ana temayı destekleyecek afiş çalışmasıyla projemizi renklendirdi. Projeye değerli katkılarından ötürü Yönetim Kurulu üyemiz Sayın Köksal ANADOL’a, projeyi başarılı bir şekilde yöneten Sosyal Bilimler Bölüm Başkanımız Öznur NESİPOĞLU’na ve Sosyal Bilimler Öğretmenlerimiz Işıl ÖZHEKİM ve Gülcan CANDEMİR’e teşekkür ederiz.

164 YILLIK HAYAT HİKÂYEM

Ben 164 yaşında, yaşlı bir Akdeniz Servisi’ yim. Size 164 yılımı kısaca anlatmak istiyorum. İlk dikildiğimde aklıma hiç bu kadar büyük olacağım gelmezdi. Daha küçücük bir fidanken ne fırtınalara şahit oldum ama yılmadım, hep dik durdum. Beni diken yaşlı bir nineydi. Torunları arada onu ziyarete gelirlerdi. Her geldiklerinde, benimle bahçede otururlar, etrafımda sohbet ederlerdi. Canım ninem her gün gelir, benimle ilgilenirdi. Yaklaşık on beş yıl bana baktı; ancak bir sabah ninem gelmedi. Onun için çok endişelendim. O sabah onun yerine torunları geldi. Gene etrafımda toplandılar; ancak bu sefer ağlıyorlardı. Nineciğim ölmüştü. Meğer son zamanlarda çok hastaymış. O günden sonra sırf nineciğim için güzelce büyüdüm. 120 yaşıma kadar çevremdeki arkadaşlarıma büyüklük yaptım. Biliyor musunuz, arkadaşlarımdan biri normalde bu iklimde yetişemiyormuş; ancak nasıl olduysa kocaman bir ağaç olmuş. İşte o senenin yazında, benim bulunduğum bahçe, kızlar için kamp yeri oldu. O günden bugüne kadar bahçemize gelen çocuk, genç etrafımda şarkılar söylediler ve gölgemden yararlandılar ama bizlere hiç zarar vermediler. O zamanlarda deniz de benim yakınımdaydı. Kızlar hemen yanımdan denize girerlerdi. Bu kamp ben 143 yaşına gelene kadar sürdü. O yaşımda beni sahiplendiler ve etrafımı çitlerle kapadılar. En başta biraz korktum. Meğer o çitler beni korumak içinmiş, bunu diğer ağaçlardan öğrendim. Bundan birkaç ay sonra etrafımıza üç tane bina yaptılar. Bu binalar bitince bir de baktım ki küçücük çocuklar etrafımda top oynuyorlar. Aaa! Formalarının üstünde benim resmim vardı. O kadar ağaç içinde neden beni seçtiklerini merak ediyordum. Herhalde çok yaşlı olduğum için. Bu olay beni çok gururlandırdı. Bana bir kimlik de verdiler. Adımı “Irmak Ağacı” koydular. Minicik çocuklar benim dallarımın altında büyüüp oyun oynadılar, düştüler, kalktılar, ağladılar, güldüler en sonunda da benim hakkımda hikâyeler yazdılar. Mezuniyet törenlerinde gölgemde büyüyenler yanımda fotoğraf çektirerek beni ölümsüzleştirdiler. Her sene çocuklarımdan bazıları yuvalarından uçup gidiyorlar ama onların yerine büyüteceğim yeni çocuklar geliyor. Mezun olan çocuklarımdan benden ayrılırken gözyaşlarıma hâkim olamıyorum. Bu bahçenin çocukları değer vermeyi biliyorlar. Beni hayatlarının bir parçası yaptılar. Ben de büyük fırtınalarda dallarımı onların üstüne düşürmemek için elimden geleni yapıyorum. Şu son yirmi bir yılı da çok mutlu geçirdim. Irmak Ailesine her şey için teşekkür ediyorum. Gölgede bana değer veren çocuklar büyüttüğüm için çok mutluyum. Hepinizi çok seviyorum.

Ece KONAK 7B

HAYAT BİR ŐİRDİR

ATATÜRK

*Ansızın bir ışık beliriyor üstümüzde,
Karanlık yollarda, kayıpların
üstünde,
Parıldıyor, uçsuz bucaksız bir güneş gibi
Çözüyor düğümleri, açıyor kapıları,*

*Masmavi gözlü, sapsarı saçlı,
Engin denizler kadar derin bakışlı,
O gözler bize umut ışığı,
Aydınlatıyor bütün dünyayı,*

*Onu ne kadar çok sevsem de,
Sevgimi ifade edemem sözlerle,
Ama kalbime kazınmış bir kelime,
Atatürk ve şerefiyle.*

Tan TÜMAY 6A

İZİNDEYİZ

*10 Kasım'da gözler dolar,
Nefesler daralır, herkes susar
İnsanlar sıra sıra dizilir,
Sessizlik her yeri kaplar.*

*Atamın izindeyizdir,
Hep aynı saatte orda,
Tüm Türk Milleti izinde,
Gözün arkada kalmasın
ATAM !!*

Nazlı DEMİRTAŞ 6A

ÇOCUKLUK

*Çocukluk en güzel dönemdir,
Mutluluğun yaşandığı evredir.
Arkadaşlarımla oynadım, güldüm,
Bazen de gittim küstüm.*

*Bakınca küçüklük fotoğraflarına,
Geri dönmek isterim o anlara.
Keşke geri dönüş olsa,
Yaşanan o güzel zamanlara.*

Ezgi EROĞLU 6B

DİLİMİ SEVİYORUM

*Bir dilin önemi
Herkes kadar değerli
Eğer onu korumazsak
Bırakır gider bizi.*

*Doğru kullanalım dilimizi
Dilimizi koruyacaksak,
Kollayıp yayacaksak
Herkesi öğretmeli
Çünkü, dilimiz çok değerli.*

*Seviyorsan dilini,
Kullan sevgini,
Bu dil bizim dilimiz
Biz koruyacağız bu dili.*

Başak BEYHAN 6A

IRMAK'TA BIENAL

Biz Irmak Okulları olarak sene başından beri resim derslerimizde bienal için farklı farklı çalışmalar yaptık. Bu bienal Irmak Okullarının 3. Bienali. Resim derslerimizde çoğu zaman soyut çalışmalar üstünde çalıştık. Gözlerimizin bizi yansıttıklarını düşünerek gözlerin içini, dışını olabildiğince farklı ve yaratıcı olarak çizdik. Bienal için resimlerimizi hazırlarken bize verilen konuya kendi fikirlerimizi de katarak ortaya hem konuya uygun hem de bizim istediğimiz gibi bir resim çıkartmayı başardık.

Resim derslerinde bize gösterilen farklı göz motiflerinden yola çıkarak kendi gözlerimizi tasarladık. Herkesin birbirinden farklı çizimleri oldu ve bir gözün ne kadar kapsamlı bir konu olduğunu birbirimizin resimlerine bakarak anladık. Hepimizin çalışmalarından farklı görüntülerin çıkması bizim yaratıcılığımızı da ortaya çıkarttı ve bunların hepsini yaparken eğlenmeyi ve ortaya güzel bir eser çıkartmayı asla unutmadık!

Ayma ASKERBEKOY 8C

SOME INTERESTING FACTS OF ENGLISH LANGUAGE

1-Only two English words in current use end in "-gry". They are "angry" and "hungry"

2-The word "uncopyrightable" is the longest English word in normal use that contains no letter more than once.

"uncopyrightable"

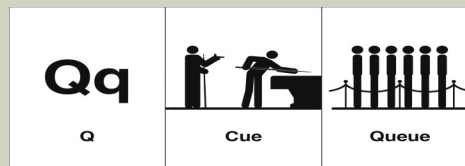
3-" Go." is the shortest complete sentence in the English language.

4-The longest word, according to the Oxford English Dictionary, is : "pneumonoultramicroscopicsilicovolcanoconiosis."

5-The word "queue" is the only word in the English language that is still pronounced the same way when the last four letters are removed.

6-A new word in English is created in every 98 minutes.

7-There aren't any words in the English language that rhyme with orange, silver & purple.

by 7/A

INVENTED ANIMALS

Our 5A students wrote about their invented animals . Please have a look at these interesting animals...

CROCEBRA

I mixed a crocodile and a zebra to find a *crocebra*. This animal lives in jungles of Africa. It can swim and run fast. It is a smart animal. It eats many different kinds of things like fruits, vegetables and also meat. It is a very strong animal too. It can kill a lion or a shark, but it never kills another crocebra. Crocebras are endangered animals. People are killing them for their skin to make bags, purses and belts.

Kerem DÜNDAR 5A

FLYING LION

These lions live in Himalayas. People call them the land and space kings because they can hunt on land and in the air because they can fly. Their legs are shorter than normal lions and they have two big wings on their back. Each wing is two meters long. When they get hungry, they start to fly to look for something to eat. They can fly about two or three hours. Whenever they see something to hunt with their sharp eyes they catch them very fast. They spend lots of their energy for hunting. Because of this they only hunt twice a week.

Ecenaz BİLGİLİ 5A

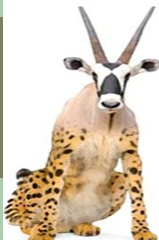
BAT'OCAT

I invented this animal by mixing a cat with a bat. This animal looks like a normal cat but it has the power of flying using its wings that come out of its body anytime it wants. Its wings can go inside its body so it looks like a normal cat when it's not flying. Also it has sharp claws that help him defend itself and climb walls. It eats meat so it hunts other animals and usually lives in a forest. But if you feed it well and make it feel comfortable, it can make a nice pet. It can be found in every part of the world because it is protected against any kind of weather condition using its fur. It doesn't lay eggs because it is a mammal.

Mert KARAÇAVUŞOĞLU 5A

LIONBIRD

The lion bird is a colorful , big headed animal. It has big and long wings. It is bigger than an eagle. It lives in jungles. It lives with its family and it lives on tall trees. It likes cold weather. Although they are huge animals, they are friendly. Sometimes they may attack to protect themselves or their family. They feed on meat and worm. They don't hunt themselves but they eat the meat of the animals which other animals kill. They are sociable animals. Unfortunately there are not many lionbirds on Earth. Many birdwatchers try to follow and take photos of this big friendly bird.

Defne DORUK 5A

A nice story by
Senem Yurdakul...

DANDELIONS

She was alone on the weekends. That meant she could be as lazy as she wanted to be. She could do whatever she wanted to do without being forced to open the door to another doctor or another family member who was wondering how she'd been.

Rose was alone on the weekends and that was the only time she wasn't forced to tell her dreams and nightmares to some doctor with hideous glasses. That was the only time when she didn't have to make tea for visitors and greet them well, well enough to convince them she was fine. She was alone on the weekends and that was good, because she knew she wouldn't be able to bear all those doctors with their absurd and meaningless questions and her parents with their desperately worried faces. She was alone on the weekends and those days were better than any other.

She never really wanted to be put in that house anyway. She was fine where she'd stood, back at home. She'd usually been happy too and she didn't see a problem with that. What was wrong with being happy? She'd always thought it was a good thing.

Was it wrong being happy but "weird", as they called her? Was it wrong to believe without doubt what others doubted? She didn't think so. She thought it was nice. At least that was what she'd assumed. She didn't need doctors to change her, for she was happy the way she was. At least she was happy. She felt good. Good on the weekends. They belonged to her. Not to the doctors. Not to the others.

Rose preferred talking to the imaginary people. Of course, she never understood that they were imaginary, for to her they were all real. But to those stupid doctors, they were nothing but imaginary. What did they understand anyway? Life was just a couple of formulas for them.

As Friday's last doctor finished writing prescriptions and left the house, Rose took a deep breath and started making tea to celebrate being alone after the dreadful week she'd been through. A sigh of relief rushed through her veins as she took a cup of tea, grabbed her favorite book from the old wooden table and went outside to the garden....

Senem YURDAKUL 8B

The best film ever...

WALL-E

"Wall-E" is the best movie I have ever seen in my life. In this movie, there are robots named "Wall-E". These robots are programmed to clean up the mess on earth. Their job is to press all the rubbish into little cubes because all the humans have left earth and are living in space. One day a gigantic hurricane started, most of the Wall-Es on earth died. Only one of them, the main character survived the massive hurricane.

Then a fantastic event happened. A spaceship came to the world, with a lovely robot named "Eve". Wall-E loved her and she loved him too. Then Eve found a plant in the world and closed herself for a while, because she had completed her mission. The spaceship took her to the main base in space. Wall-E followed her because he loved her very much and he was curious.

If you want to know everything about the movie, you have to watch the movie. It is the best movie for me, because of its fantastic animations, cool robots and many other reasons. I watched this film twice and didn't get bored at all. I think the best part of the film is that it makes you think about your future and the future conditions of human life.

Finally Wall-E is one of the best movies that you certainly have to see in your life. It is a very intelligent and funny movie. It is good for both children and adults. You can see yourself in the future. It is a futuristic movie. There are a lot of secret messages, too.

Murat VARLIK 6B

Haziran 2014/Mavi/49

My Birthday

Hi! Today is my birthday! I'm so happy and excited. Today, my family had a surprise party for me! My dad gave me a the Guinness World Records book and my mom gave me a smart phone. Now I can talk to my friends and play games in my free time. My cousin gave me a 'Clean Water Science' set. My grand father and grandmother gave me pyjamas. I liked my pyjamas but I wish they had given me something more fun. I liked my birthday cake. It was a

chocolate cake and it said happy birthday Duru on the top. After my surprise birthday party we went to an amusement park. We went on many rides. I had so much fun at my birthday! I Can't wait for next year so I can celebrate my birthday again.

Duru OKAY 5B

Los Angeles

Los Angeles is in California in the U.S.A. It has got a population of about 4 million people. Some of the most famous places in Los Angeles area are Beverly Hills, Santa Monica and Hollywood. Los Angeles has some very famous sports teams. Its professional basketball team is the LA Lakers. Their football team's name is the LA Galaxy. Another famous place is the walk of fame where famous people get stars with their names written on the sidewalk. Many famous people can be seen at the walk of fame. For example Micheal Jackson, Shakira and many

famous actors. Los Angeles is not really famous for its food. Most Americans eat fast food.

Thank you, I hope you enjoyed the information that I shared with you.

Halide Sezi HASİN 5B

Travelling By Myself

This year, I went to Salonika, Greece. Before my trip I was so excited but I was also nervous because I had never travelled by myself. When we got on the bus, I started to sweat and talked continuously with my friends. Also there was a strange feeling in my stomach. Normally my parents would calm me down in this situation but I was by myself so I had to take care of myself. I started to breath loudly to try to calm myself

down. I thought to myself, *don't be scared, I will be ok.* I remembered my parents saying that they will always be with me no matter where I go. After I thought about this I felt better. When I finally arrived in Greece I felt calm and relaxed. We saw many beautiful things and the food was delicious. I had a great time. I can't wait to again next year.

Duru OKAY 5B

JMUN

The Junior Model United Nations

Hisar JMUN Conference, November 2013

In November 2013, Irmak students in the JMUN club travelled to Hisar to discuss questions of and solutions to issues of Peace and Security. Mehmet Kaymaz, Emir Şentürk, Gözde Emin, Sude Fettahoğlu, Damla Us and Nisan Elçi represented the delegation from Australia. Mehmet Kaymaz was the ambassador.

Hisar Debate, December 2013

In December 2013, Irmak 8th graders travelled to Hisar for a debate about the EU. The Irmak 8th graders, who opposed the proposition that the EU was a failing institution, defeated the Hisar 8th graders in the debate. Students who participated were Efe Cekirge, Emre Goksu, Senem Yurdakul, Berke Calbaş, Nisan Elçi, Binnur Özay and Damla Us.

Koc JMUN Conference, March 2014

The goal of the Koc JMUN conference was to discuss solutions for developing countries to reach the UN's millennium development goals. Sude Fettahoğlu, Gözde Emin, Mehmet Kaymaz, Emir Şentürk and Damla Us represented the delegation from Guatemala. Emir Şentürk was the ambassador.

SEV JMUN Conference, March 2014

The goal of the SEV JMUN conference was to respond to the challenges of the Syrian crisis by developing an international consensus about solutions. The Irmak students represented the delegation from China. Those who participated were Emir Şentürk, Mehmet Kaymaz, Gözde Emin, Sude Fettahoglu, Ayse Öztekin, Senem Yurdakul, Nisan Elçi and Selin Beste Yüksel. Selin Beste Yüksel was the ambassador.

MODERN LANGUAGES

Für alle Schülerinnen und Schüler der 4. Klasse fand am 15. April der erste Sprachentag der Fachgruppe Moderne Sprachen statt. An unserer Schule wird neben Englisch auch noch Spanisch, Französisch und Deutsch erlernt. Diese Sprachen haben wir in verschiedenen Stationen vorgestellt. Poster wurden über die unterschiedlichen Sprachen ausgestellt. Es wurde gespielt ,gerätselt und vor allem viel gelacht. Neben Schnupperkursen in jeder Sprache gab es auch ein Quiz. Die Gymnasialschüler haben uns bei der Durchführung des Tages verlässlich unterstützt. Wir danken ihnen.

Pour les CM1, la présentation du français de l'allemand et de l'espagnol a eu lieu le 15 avril. Les lycéens ont réalisé plusieurs activités pour présenter la deuxième langue. Les élèves du CM1 ont assisté à tous ces activités. Après une belle journée la présentation a eu fin avec les applaudissements des spectateurs.

El 15 de Abril se realizó una actividad tan divertida para grado cuarto. El año próximo los estudiantes van a empezar a estudiar segundo lenguaje y en esta actividad tuvieron suerte de conocer cada lengua español, francés y alemán. Preparamos tres talleres para cada lenguas y los estudiantes las participaron en grupos. Los alumnos del liceo ayudaron a los menores. Al final realizamos un concurso .

FRANÇAIS

BIENVENUE Á NOTRE ÉCOLE IRMAK

GASTRONOMIE

5.SINIF

J'adore les crêpes françaises
Bonne à petit mes amis.

CHEF CAN

(Recette crêpe)

50g de beurre, 4 oeufs,
2 cuillères à café de
sucre, 1 pincée de sel,
250g de farine, 1/2 litre de
lait.

6.SINIF

J'aime
m'habiller
à la mode

La mode
c'est moi.

7.SINIF

C'est difficile de voter pour les garçons !

Magasine

Visitez notre bibliothèque.

8.SINIF

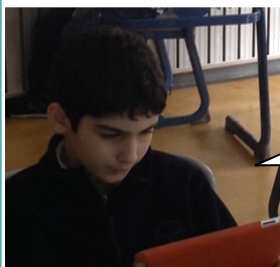
Vive le français!
Vive les vacances!
On va jouer, on va danser.....

ESPAÑOL

GRADO 5

¡HEMOS APRENDIDO LAS PROFESIONES !

Como Grado 5 nuestro tema es "LAS PROFESIONES". Primero hemos aprendido los nombres de cada profesion después las practicamos en el I-pad y después preparamos un póster. Formamos frases y aprendimos nuevas palabras. ¡ Aprender cosas nuevas es muy divertida !!!!

¡Hola !!! Yo soy Kerem... Yo aprendo profesiones Busco información de mi i-pad :):)) ¡ ME GUSTA ESPAÑOL !

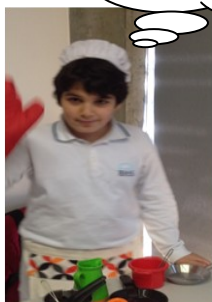

GRADO 6

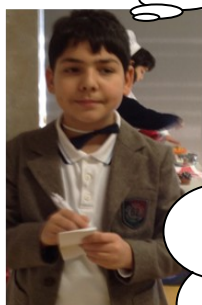
PRESENTACIONES DE PAISES HISPANOHABLANTES

Como Grado 6 nosotros actuamos "RESTAURANTE". Escribimos el guión , ensayamos muchas horas. Primero, actuamos en la clase y nuestra jefe nos damos nuestros certificado. Y luego, actuamos en le escena de nuestro colegio. Nuestros amigos nos ven y nos aplauden mucho. Nos divertimos y aprendimos mucho. Tenemos los papeles de "Cocinero", "Camarero", "Secreteria", y los "Clientes."

¡Hola! Me llamo Arda.
Yo soy cocinero.

¡Hola! Me llamo Baran.
Yo soy camarero

¡Hola! Me llamo Chris.
Yo soy camarero

Somos Pelin, Ege y Berent.
Somos muy amigos y vamos al restaurante para comer pastel y beber algo.Mmmmm la sandia nos parece muy deliciosa...

¡Hola! Me llamo Ege. Yo vengo a este restaurante con mi familia; mi mujer Nil, mi s hijos Nazlı y Eren. Mis hijos les gustan patatas fritas

ESPAÑOL

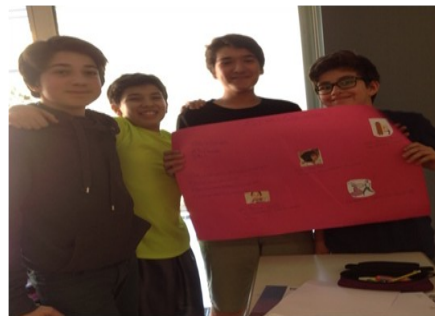
¡ Buenos Días ! Me llamo Alara. Yo ayudo a los clientes para demostrar sus mesas en el restuaruante

GRADO 7

¿ QUÉ ESTAMOS HACIENDO?

Como grado 7 aprendimos "Estar+gerundio". Preparamos posters para desarrollar nuestro conocimiento. Formamos grupos y hacemos colaboración entre nosotros. Era muy divertido. Repetimos los verbos y aprendimos nuevas palabras.

GRADO 8

¡ HEMOS VISTO UNA PELÍCULA EN ESPAÑOL ! SHREK...!

Como Grado 8 nosotros hemos visto "SHREK" en español. Mientras veíamos aprendimos nuevas palabras y formamos frases. Después de verla preparamos carteles de esta película en grupos. Nos divertimos mucho y también aprendimos muchas cosas..

¡ HEMOS APRENDIDO LAS PARTES DE LA CASA !!

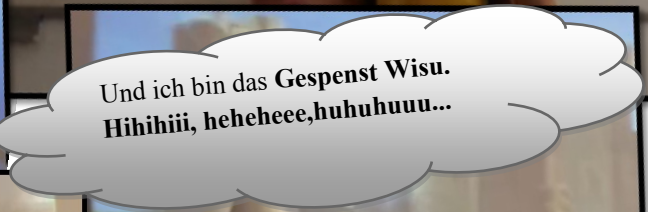
Y luego; aprendimos nuestras casas. Las partes, los muebles y las características generales de la casa. Aprendimos muchas cosas nuevas... Era muy divertida. Creamos nuestras casas y las describimos....

¡ Hola ! Yo soy Bora de 8-B :)
Yo he creado mi propia casa...

5. Klasse: der König und das Gespenst

BİZDEN BİRİ

Merhaba ,

Ben Zeynep. 14 yaşındayım ve sekizinci sınıfa gidiyorum. Ayrıca spor yapmayı da çok seviyorum. Bu nedenle bu güne kadar bir çok spor etkinliğine katıldım. Yüzme, basketbol, voleybol ve karate gibi, birçok insanın sevdiği sporlar ile ilgilendim. Üç yıl önce babamın bir arkadaşı olan Murat amcamın tavsiyesi ile okçuluk sporu ile tanıştım. Okçuluk kursuna ilk gittiğimde sporcuların boş bir hedef tahtasına ok attıklarını, bu okları çekip tekrar tekrar attıklarını gördüğümde çok sıkıcı ve anlamsız bir spor olduğunu düşünmüştüm. Ancak yayı ve oku elime ilk aldığımda değişik bir heyecana kapılmıştım. Yayı çekip bıraktığım okun hedef tahtasına gidişini gördüğümdeki mutluluğun bir futbolcunun gol, bir basketbolcunun basket attığı andaki mutlulukla benzer olduğunu düşünüyorum.

Okçuluk; dikkat, disiplin, konsantrasyon, odaklanma ve motivasyon sporudur. Bu unsurlardan bir tanesini eksik yaptığınızda bile hedefi vurmanız imkansızdır. Ayrıca bir çok dış etmen de ok atmanızı etkilemektedir. Açık alanda yarışırken güneş, yağmur ve en önemlisi rüzgar hızının da hesaba katılması gerekmektedir. Yayı çekip oku bıraktığınızda yaklaşık 12-13 kg'lık bir kuvvet uygulandığı ve bir antrenmanda 200 civarında ok atıldığı düşünülmesine ciddi bir güç gerektirdiği de ortadadır.

Her yaştan insanlar ve hatta engelliler, okçuluğu çok kolaylıkla ve severek yapmaktadırlar. Okçuların birbirlerine karşı değişik bir sevgi ve saygı ile yaklaştıklarının da altını önemle çizmek isterim. Her ne kadar spor; başarı, hırs , azim demekse de bizler için dostluk demektir. Dostluk dememin sebebini sizlerle paylaşmak istiyorum. 2013 yılında Gelibolu'da yapılan Türkiye Şampiyonası'nda yarı final yarışlarında kötü atmaya başlamıştım. Bu duruma çok moralim bozulmuş ve hatta ağlamaya başlamıştım. Bu durumumu gören rakibim bana sarılarak beni motive etmeye çalışmıştı. Benim yaşadığım en duygusal anlardan biriydi. Beni yenen ve şampiyon olan ancak benim üzüldüğümde üzülen arkadaşım Begüm, daha sonra katıldığı Dünya Şampiyonası'nda 2. olduğunda sanki ben derece almışım gibi sevinmiştim. Okçuluk, beden gelişmemin yanı sıra zihinsel ve duygusal anlamda da bana katkı sağlamaktadır.

Zeynep Sude ŞENER 8A

SPORDA BAŞARILARIMIZ

KADIKÖY KAYMAKAMLIK KUPASI KROS YARIŞLARI

GENÇ KIZ TAKIMI İLÇE ŞAMPİYONU
GENÇ KIZ FERDİ KATEGORİ 2.LİĞİ
GENÇ ERKEK TAKIMI İLÇE 4.LÜĞÜ

SPORDA BAŞARILARIMIZ

**HİSAR OKULLARI DOSTLUK TURNUVASI
GENÇ KIZ VOLEYBOL TAKIMI ŞAMPİYONLUĞU
GENÇ ERKEK BASKETBOL TAKIMI 2.LİĞİ**

**İSTEK OKULLARI MİNİ VOLEYBOL TURNUVASI
KÜÇÜK KIZ TAKIMI NAMAĞLUP OLARAK
TAMAMLAMIŞTIR.**

**VI. GELENEKSEL IRMAK SPOR ŞENLİĞİ
(196 SPORCU KATILIM SAĞLAMIŞTIR.)
GENÇ ERKEK BASKETBOL TAKIM 1.LİĞİ
GENÇ KIZ VOLEYBOL TAKIM 1.LİĞİ**

TENİS	8 Yaş Kızlar İkincisi 8 Yaş Erkekler Birincisi 10 Yaş Kızlar Birincisi 10 Yaş Kızlar İkincisi 16 Yaş Erkekler Birincisi 16 Yaş Kızlar Birincisi
--------------	--

OKULLAR ARASI OKÇULUK İSTANBUL ŞAMPİYONASI

**YILDIZ KIZ 4.LÜĞÜ
KÜÇÜK ERKEK 2.LİĞİ
OKULLAR ARASI OKÇULUK TÜRKİYE ŞAMPİYONASI
KÜÇÜK ERKEKLER KATEGORİSİNDE, TÜRKİYE 3.LÜĞÜ
YILDIZ KIZLAR KATEGORİSİNDE TÜRKİYE 5.LİĞİ**

**OKULLAR ARASI ESKRİM İL ŞAMPİYONASI YILDIZ
ERKEK 8.LİĞİ SPORCUMUZ TÜRKİYE ŞAMPİYONASINDA
YARIŞMA HAKKI KAZANMIŞTIR.**

OKULLAR ARASI CİMNASTİK İL ŞAMPİYONASI

MİNİK KIZLAR TAKIM İSTANBUL 6.LİĞİ

**ÖZÜ CUP ÖZEL OKULLAR LİĞİ
GENÇ KIZ VOLEYBOL TAKIM 3.LÜĞÜ**

BEN KİMİM ?

- Ada Öztürk** : Voleybolcu, duygusal, çabuk sinirlenen
Cem Binici : Bilgisayar oynamayı seven, dersleri sevmeyen, futbol oynayan
İrem Fanoşçu : Azimli, kararlı, çalışkan
Can Duru : Tembel, oyun oynamayı seven, zeki
Cansu Gül : Sportif, akıllı, müzik dinlemeyi seven
Mina Altunbüken : Sportif, Fenerbahçeli, asi
Bora Yamaç : Yakışıklı, zeki, kurnaz
Sarp Tan Geçin : Zeki, futbol oynamayı seven, komik
Can Bener : Zeki, futbol oynamayı seven, dersleri sevmeyen
Deniz Eymür : Sportif, güzel, basketbol oynamayı seven
Duru Kalaca : Akıllı, çalışkan, neşeli
Kaan Çelik : Uykucu, oyun oynamayı seven, tembel
Selen Yıldırım : Konuşmayı seven, güzel, mutlu
Begüm Fanoşçu : Zeki, tatlı, oyuncu
Arda Kantek : Ressam, yakışıklı, zeki
Ata Türkmen : Komik, çalışkan, sportif
Ela Yılmaz : Çalışkan, becerikli, hırslı
Ece Naz Bilgili : Dürüst, akıllı, pianist
Janset Hakko : Çalışkan, hırslı, dürüst
Sude Fettahoğlu : Güzel, tatlı, eğlenceli
Selin Beste Yüksel : Pozitif, enerjik, mutlu
Ayşe Öztekin : Eğlenceli, süper, komik
Gözde Emin : Baykuş sever, yardım sever, komik
Mert Karaçavuşoğlu : Çalışkan, komik, hayvan sever
Cansın Hakko : Zeki, hareketli, çalışkan
Lal Çatal : Dağınık, tuhaf, çılgın
Ece Konak : Zeki, insan ilişkileri iyi, çalışkan, sporcu
Mirel Özoflu : Komik, çılgın, şirin
Melodi Beyman : Şirin, akıllı, komik
Ekin Aslan : Hayvan sever, komik, sosyal
Hande Köseoğlu : Hayvan sever, komik, sevimli
Can Karakurt : Hırslı, becerikli, futbolcu
Batu Akgün : Hırslı, hevesli, can dostu
Alp Keser : Lego sever, sportif, akıllı
Kaan Onuk : Sportif, akıllı, müzik sever
Utku Akay : Hayvan sever, mutlu, elektronik düşkünü
Defne Doruk : Güzel, köpek sever, dost canlısı

Ilgaz Atak 7A

ANAOKULU GRUP ÇALIŞMASI

6-7-8. SINIFLAR ORTAK ÇALIŞMA

5.SINIFLAR GRUP ÇALIŞMASI

